YOL AYRIMI

İÇİNDEKİLER

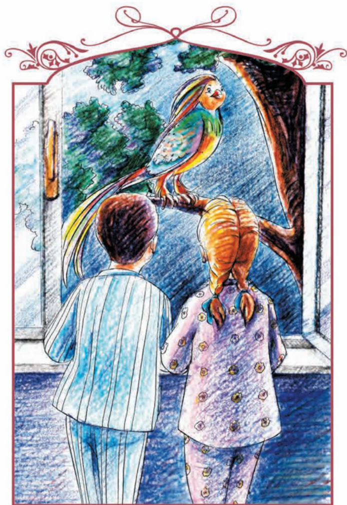

ANKA KUŞU

Ömer ve Aslı isminde iki kardeş varmış. Her ikisi de geceleri yatmadan önce kitap okumayı çok severmiş. Bir gece her zamanki gibi yatmadan önce biraz kitap okuyup, anne ve babalarına iyi uykular diledikten sonra odalarına çekilmişler. Birbirlerine okudukları masalların heyecan verici bölümlerini anlatırken, her ikisinin de göz kapakları ağırlaşmaya başlamış. Fakat tam uykuya dalmak üzerelerken pencereden bir tıkırtı gelmiş. İki kardeş, merakla ve biraz da korkuyla birbirlerine bakakalmışlar. "Gecenin karanlığında odamızın penceresini zorlayan kim olabilir ki?" diye mırıldanmış Ömer titrek bir sesle.

Sonra kendilerini biraz toparlayıp, pencereye doğru yaklaşmış ve cesur olmaya çalışarak perdeyi aralamışlar. Fakat perdeyi açmalarıyla korku içinde geri kaçmaları bir olmuş. Tam görülemiyormuş, ama sanki bahçedeki yaşlı çınar ağacının üzerinde dev bir kuş varmış. İki kardeş, tam kaçmak üzere kapıya yönelmişken duydukları sesle oldukları yerde donup kalmışlar. Dev kuş, çınar ağacının üzerinden seslenmiş:

– Durun, gitmeyin! Düşlerinizi gerçekleştirmeye, sizi kanatlarıma alıp uzak diyarlara götürmeye geldim.

Benimle böyle bir gezinti yapmak istemez misiniz, diye seslenmiş.

Göz bebekleri iyice büyümüş olan Ömer:

–Anka kuşu bu! İri cüssesine, güzel gözlerine, tüylerinin rengine bir bak, diye bağırmaya başlamış.

–Evet, evet! Tıpkı masallarda anlatıldığı gibi, demiş Aslı heyecanla.

Dev kuş, başını hafifçe eğerek onları onayladıktan sonra:

–Kafdağı'nın arkasındaki ülkeye gitmeye ne dersiniz, demiş.

Ömer ve Aslı, bu teklifi hiç düşünmeden kabul etmişler. Hemen pencereyi açıp Anka kuşunun kanatları arasına, uzun ve yumuşacık tüylerinin üzerine oturmuşlar. Dev kuş, kanatlarını açıp gökyüzüne doğru yükselince, iki kardeş karanlık bulutların arasında kaybolduklarını sanmışlar. Ama ufka doğru ilerledikçe karanlıklar dağılmış, gökyüzü ışıl ışıl aydınlanmış. Sanki bir anda farklı bir dünyaya ulaşmışlar.

Yüksek burçların gölgelediği oldukça büyük, düzenli ve güzel bir şehre doğru alçalmaya başlamışlar. Anka kuşu, yere eğilmiş ve Ömer ile Aslı, onun tüyleri arasından kayıp yere inmişler. Sonra da etrafı dolaşmaya başlamışlar. Bu sırada geldikleri ülkenin hükümdarının adamları olduğu anlaşılan bir grup atlının, şehir merkezine girdiğini görmüşler. Atlılardan biri, yüksek sesle duyuru yapmaya başlamış:

–Ey ahali! Duyduk duymadık demeyin! Serveti hesapsız, ilmi sınırsız, bilgisi sonsuz, sanatı benzersiz yüce hükümdarımız bizzat süsleyip donattığı yeni köşkünü sizlere tanıtmak istiyor. Hepinizi köşkte gezintiye ve ziyafete davet ediyor!

Duyurunun ardından cadde ve sokaklar, bir anda kalabalıklaşmış. Ömer ve Aslı da merakla olanları izlemeye başlamışlar. Bir araya toplanan insanlar, köşke gitmek üzere hep birlikte yola çıkmışlar. Ömer ve Aslı da onların ardından ilerliyormuş. Kısa bir süre sonra muhteşem köşkün bahçesine varmışlar. Oldukça geniş ve görkemli olan köşk, birçok farklı bölümden meydana geliyormuş. Her bölümün farklı bir tarzda döşenip süslenmiş olduğunu, duvarların el sanatlarının en güzel örnekleri ile bezendiğini, tavanların parlak yıldız motifleri ile donatıldığını görmüşler. Köşkün bahçesinde kurulan ziyafet sofralarında da her damak ve göz zevkine yönelik türlü yiyecek ve içecekler varmış.

Ömer ile Aslı etraflarına hayran hayran bakarken, "Acaba hükümdar köşkünü niçin sergiliyor? Ne amaçla halkına böyle zengin bir davet veriyor?" diye düşünmeye başlamışlar. İki kardeş bu konuyla ilgili aralarında konuşurken, diğer ziyaretçilerin bir kısmının da benzer şeyler düşündüğünü fark etmişler. Tartışmalar uzayıp giderken hükümdarın elçisi olan saygın bir görevli, çevresini saran yakın dostlarıyla yüksekçe bir yere çıkıp şöyle bir açıklama yapmış:

–Hükümdarımız verdiği bu davetle, sanatkârlığını, çok sevdiği halkına göstermek istiyor. Siz de köşkü

gezerken onu, gerektiği gibi takdir ederek kendinizi ona sevdiriniz. O şu ziyafetler ve ikramlarla size duyduğu şefkati sergiliyor. Siz de teşekkürlerinizle ona hürmet ediniz. Hem o, bütün eserlerine sanatını tanıtan özel işaretlerini koymakla, her şeyin kendisine ait olduğunu size göstermek istiyor. Siz de onu öylece biliniz, tanıyınız ve ona itaat ediniz!

Sonra da bu görevli, oradakilere köşkü gezdirerek hükümdarın eserlerini tanıtmış. Bir yandan da bu davetin amacını uzun uzun açıklamaya devam etmiş. Onu dikkatle dinledikten sonra çeşitli yiyeceklerden de tadan misafirler, hükümdara takdirlerini ve şükranlarını sunmuşlar.

Ancak bu sırada bahçedeki durum, köşkün içindekinden çok farklıymış. Birden bire bahçedeki ziyafet sofralarının başında bir kargaşa çıkmış. Dışarıdan gelen sesleri duyunca Ömer ile Aslı da hemen bahçeye fırlamış. Meğer kendilerini kaybetmiş oldukları her hâllerinden belli olan bir kısım ziyaretçiler, görgüsüzce yiyeceklere saldırıyorlarmış. Bu durum, hükümdara haber verilince hükümdar, yapılan saygısızlığa ve bencilliğe öfkelenip o kişilerin tutuklanmalarını ve cezalandırılmalarını emretmiş. Ömer ile Aslı, bu kişilerin, zaten kendilerine ikram edilmiş olan yiyecekleri güzelce yemek yerine niçin sofralara kabaca saldırdıklarını bir türlü anlayamamışlar.

Olan biteni bir süre daha izleyen kardeşler, vaktin iyice ilerlediğini fark edince hemen Anka kuşunun

yanına dönmüşler. Sonra da onunla birlikte tekrar bulutların üstüne yükselmişler. Bulutların üzerinde yol alırlarken Ömer:

–Gökyüzü ne kadar güzel, değil mi, demiş Aslı'ya.

Aslı gülümsemiş:

–Evet, haklısın. Baksana, yeryüzünün üstünde tıpkı harika bir tavan gibi duruyor, demiş.

Bir yandan üzerlerinden geçtikleri bahçeleri, ağaçları, dereleri seyreden Ömer:

–Yeryüzü meğer ne güzelmiş, değil mi Aslı, demiş.

Aslı coşkuyla:

–Evet, evet! Köşkün renklerinden ve desenlerinden bile güzel. Hele ağaçlardaki türlü türlü meyvelere, bahçelerdeki çeşit çeşit sebzelere baksana, hepsi birbirinden nefis, demiş.

Ömer:

–Tıpkı köşkteki ziyafet sofrası gibi, diye karşılık vermiş. Hem ağza hem göze hem de sağlığa hitap ediyor.

Böyle konuşurlarken nihayet evlerine yaklaşmışlar. Onları, yol boyunca sessizce dinleyen Anka kuşu:

–Size üç sorum var çocuklar! Bakalım cevaplayabilecek misiniz? Sizi, evinize bırakmadan önce sorayım istedim, demiş.

Ömer ile Aslı merakla birbirlerine bakmışlar. İçleri, hâlâ Anka kuşuyla yaptıkları yolculuğun heyecanıyla kaplıymış.

Anka kuşu ilk sorusunu sormuş:

–Güzelliğini ufkun ötesindeki ülkede gördüğünüz köşke benzettiğiniz, ikramların cömertçe sergilendiği şu yeryüzünün ve gökyüzünün sahibi ve sanatkârı kimdir?

Ömer ile Aslı, hiç tereddüt etmeden şu cevabı vermişler:

–Kâinatın sanatkârı ve hükümdarı, Allah'tır.

Anka kuşu, gülümseyen gözlerle cevabı onayladıktan sonra ikinci sorusunu sormuş:

–Peki, bu gelip geçici dünyanın ilim ve sanatla donatılmasının ve insanların istifadesine sunulmasının sebebi nedir?

Ömer, hemen köşkteki davetin amacını hatırlamış ve:

–Belli ki yüce Yaratıcımız, gücünü ve sanatını sergileyerek görmek ve bizlere de göstermek istiyor, demiş.

Aslı da aynı fikirdeymiş. Şunları eklemiş heyecanla:

–Gezdiğimiz köşkte, davetin amacını açıklayan bir rehber vardı. Ben, insanları aydınlatan rehberlerin de peygamberler olduğunu düşünüyorum.

Aldığı cevapları çok beğenen Anka kuşu, üçüncü ve son sorusunu sormuş:

–Şimdi söyleyin bakalım. Rabbimizin sanatı ve sunduğu nimetler karşısında yapmamız gereken şeyler nelerdir?

Ömer ile Aslı, bir süre düşünüp taşındıktan sonra hükümdarın elçisinin sözlerinden yola çıkarak şu cevabı vermiş:

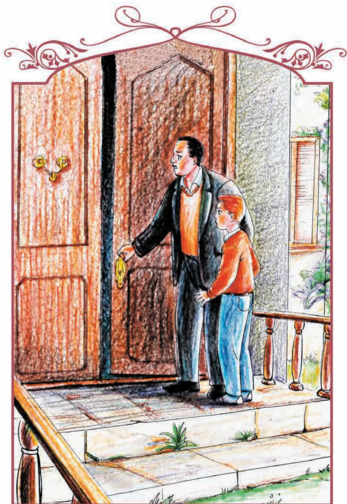
–Eserlerini takdir etmek, nimetlerine teşekkür etmek ve O'na ibadet etmek.

Anka kuşu, başını yavaşça eğmiş ve huzurla gülümsemiş. Üç cevap da doğruymuş. Dev kuş, Ömer ile Aslı'ya düşlerindeki yolculuğu yaptırdığı için mutluymuş. Onları evlerine bırakmış ve sessizce gökyüzüne doğru süzülmüş.

GİZEMLİ AYNA

Güneşli, güzel bir hafta sonuymuş. Mehmet Bey, dedesinden kalma eski köşkün son durumunu görmek için o hafta sonunun iyi bir fırsat olduğunu düşünmüş. Oğlu Furkan'ı da yanına alarak yola koyulmuş. Baba oğul şehrin çıkışında, her iki kenarında selvi ağaçları dizili olan dar bir yola sapmışlar. Kısa bir süre sonra da oldukça geniş, fakat bakımsız bir bahçenin içindeki eski köşke varmışlar.

Köşkün gıcırdayarak açılan büyük tahta kapısının ardı karanlıkmış. Mehmet Bey, tozlu perdeleri araladıktan sonra köşkü dolaşmaya başlamış. Babasının peşinden giden Furkan da merakla etrafı inceliyormuş. Babası üst kata çıkarken, onun gözü yukarıya çıkan merdivenin sağındaki loş odaya takılmış. Odanın içinde büyük bir ayna varmış. Furkan, merakla odaya girmiş. Sonra da karşı konulmaz bir istekle aynaya doğru yaklaşmış ve aynanın önünde durmuş. İlk bakışta sıradan gibi görünse de ahşap oyma çerçeveli bu büyük aynada bir gariplik varmış sanki. Zihnindeki bu düşünceyle bir süre aynadaki görüntüsünü izleyen Furkan, bir ara dokunmak için elini aynaya uzatmış. İşte

o anda her şey birden değişivermiş. Eli, aynaya değer değmez görüntü dalgalanmış ve Furkan'ın karşısında renk renk saraylardan meydana gelen bir şehir görüntüsü belirmiş. Bu ayna da sanki o şehrin kapısıymış.

Hayretler içerisinde kalan Furkan, ilk şaşkınlığını üzerinden atar atmaz merakla bu garip kapıdan içeri girmiş. Artık aynadaki şehrin sokaklarındaymış. Hayranlıkla etrafına bakınmış. Birbirinden güzel saraylar ardı ardına diziliymiş. Saraylardan bazılarının önlerinde tertip edilmiş olan şenlikler ve bu şenliklere katılmış kalabalık gruplar varmış.

Furkan, bu saraylardan birine yaklaşıp olup biteni izlemeye başlamış. Sarayın kapısında duran şık giyimli adamın, sarayın sahibi olduğu her hâlinden belliymiş. Ancak, kendisine pek yakışmayacak bir şekilde kapıdaki köpekle oynuyor, onu memnun eden her hareketi yapıyormuş. Saray halkı toplanmış, kim olduğu belli olmayan birtakım yabancılarla sohbet ediyor, gülüp eğleniyormuş. Genç kızlar ve delikanlılar, kendi işlerini bırakmış küçük çocuklarla oyun oynuyor, kahkahalar atıyorlarmış. Kapıdaki görevli komutan havasına girmiş, saray halkına ve sarayın sahibine bazı emirler veriyor, onları istediği gibi yönlendiriyormuş.

Furkan, şaşkınlıkla yoluna devam ederken, "Ne çeşit bir gösteri bu? Öyle görünüyor ki bu insanlar asıl görevlerini terk edip, koca sarayı başıboş bırakmışlar. Hepsi de çok tuhaf davranıyor." demiş kendi kendine. Biraz daha yürüdükten sonra az ileride büyük ve güzel

bir saray daha görmüş. Usulca yaklaşıp sarayı seyretmeye başlamış. Sarayın kapısında uzanmış yatan bir bekçi köpeği ve kapıda bekleyen sert bakışlı bir görevli varmış. Furkan, bu sarayın diğerinin aksine neden bu kadar sakin göründüğünü çok merak etmiş. Sarayın kapısına yaklaşıp içeri girmek üzere izin istemiş. Ancak, cevap veren olmamış. Sonunda, hiç kimsenin kendisini göremediğini ve duyamadığını fark etmiş. Sonra sessizce kapıdan içeri girmiş.

Çok katlı olan sarayın her katı, neşe içinde çalışan insanlarla doluymuş. Birinci katta sarayın işçileri ve hizmetkârları varmış, ikinci kat ise âdeta bir okul gibiymiş. Saraydaki çocuklar ve gençler, yeni bir şeyler öğrenme isteğiyle dopdoluymuş. İkinci katın her odasında ayrı bir ders veriliyormuş. Üçüncü kattakiler, el sanatlarıyla meşgul oluyor, çeşit çeşit eserler ortaya çıkarıyorlarmış. Saray sahibine ait olan en üst kat, âdeta büyük bir kütüphaneyi andırıyormuş. Saray sahibi; burada dine ve bilime ait kitapları inceliyor, arada bir elinden düşürmediği özel telefonuyla konuşuyor, saray halkının rahatı ve ihtiyaçları için bazı isteklerde bulunuyormuş. Saray sahibinin konuşmalarından, telefonun diğer ucundaki şahsın şehrin sultanı olduğu anlaşılıyormuş.

Furkan, sarayın pencerelerinden bir süre daha şehri izlemiş. Şehirde gördüğü o iki saraya benzeyen daha pek çok saray varmış. Sarayların kimlere ait olduğunu öğrenmek isteyip dışarı çıkmış ve bir başka saraya

doğru yönelmiş. Saraya iyice yaklaştığında, kapının üzerinde bir isim yazılı olduğunu fark etmiş. Dikkatle ismi okumuş: "Furkan." Tam o sırada ismin üzerinde bir resim belirmeye başlamış. Resim ortaya çıkar çıkmaz Furkan hayretle bağırmış: "Aman Allah'ım! Bu benim resmim."

Geriye dönüp çılgınca koşmaya başlamış. Şehre girdiği kapıya ulaşınca uçarcasına kendini dışarı atmış. Neler olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı içinde:

–Baba baba, diye bağırmış.

Sesi duyup odaya gelen babası:

–Burada mıydın oğlum? Her yerde seni aradım, demiş.

–Duyduklarına inanamayacaksın baba, diye anlatmaya başlamış Furkan.

Aynada olup bitenleri bir solukta aktarmış. Duyduklarına hiç şaşırmamış gibi görünen Mehmet Bey Furkan'ı karşısına alıp onu rahatlatmaya çalışmış:

–Sakin ol oğlum. Demek aynayı ben sana göstermeden önce buldun. Hatırlıyorum da bu aynayı ilk gördüğümde ben de senin gibi meraklanmıştım. Deden, bu gizemli aynayı nereden bulmuş bilmiyorum, ama bu ayna her şeyi olduğundan biraz farklı gösteriyor.

–Farklı göstermek ne kelime baba! Aynanın ötesinde bambaşka bir dünya var sanki!

–Bak Furkan. O gördüğün dünya, aslında bizim iç dünyamız. Aynada gezdiğin şehir de yaşadığımız toplum.

–Peki ya saraylar?

–Her saray bir insandır oğlum. İçi boş, fakat kapısı şenlik saraylar imansız insanları; dışı sakin, ancak içi dopdolu ve şenlikli saraylar ise dindar insanları temsil eder.

–O hâlde, üstünde ismim ve resmim bulunan saray da bendim öyle mi?

–Evet. Saray halkının neyi sembolize ettiğini de bilmek ister misin?

–Tabii ki bilmek isterim.

–Onlar; insandaki kalp, ruh, yetenekler, iştah, öfke gibi duygulardır. Nefis ve duyu organları, kapıcı ve bekçi köpeği hükmündedir. Onlar, vücudun dış dünya ile bağlantısını sağlarlar. İnsanda iman olmazsa, kapıcı ve bekçi görevlerini doğru yapamaz. Akıl, kalp ve ruh, kapıcı hükmündeki nefsin emri altına girer. Meselâ vücut sarayının kapısını bekleyen nefis, yabancı ve zararlı bir maddeyi vücuda alırsa sarayın içindekiler gelene itiraz edemez. O zararlı madde, saraydaki düzeni bozunca, saray halkı görevlerini yapamaz ya da aksatır hâle gelir. O zaman da saraydaki işleyiş, yani bedenin ve ruhun sağlığı bozulur.

–Peki, böyle kötü şeyler yaşamamak için ne yapmak gerekir?

–Çözüm, Allah'ın emir ve yasaklarına uyarak yaşamakta. Böylece vücudumuzdaki her bir uzuv, kendi görevini yerine getirmiş olur. Biz de sağlıklı ve huzurlu oluruz. Vücudumuzun Allah'ın bir emaneti olduğunu unutmamamız gerekir.

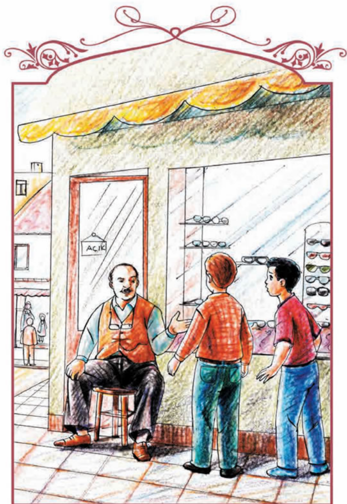
–İyi ki bu gizemli aynaya rastladım, değil mi baba? Önce biraz korktum, ama sonra çok önemli şeyler öğrendim. Bu hafta sonu buraya geldiğimiz için çok mutluyum.

Furkan'ın bu sözlerine çok sevinen Mehmet Bey, köşkün merdivenlerini heyecanla inen oğlunun ardından mânâlı bakışlarla tebessüm etmiş.

ESRARENGİZ GÖZLÜKLER

Bir zamanlar, Hikmet ve Nihat adında iki genç arkadaş varmış. Bu iki arkadaşın huyları birbirine pek benzemezmiş. Ama yine de iyi anlaşmaya çalışır, arkadaşlıklarını sürdürürlermiş. Bir gün ne zamandır görmeyi istedikleri ışıltılı şehre gitmeye karar vermişler. Yaşadıkları kasabaya dört beş saat uzaklıkta olan bu şehrin ününü önceden duymuşlar. Yol hazırlıklarını tamamlayıp bir sabah erkenden yola çıkmışlar. Işıltılı şehre vardıklarında birçok şeyi, hayal ettikleri gibi bulmuşlar. Dükkânların birbiri ardınca dizildiği, canlı, neşeli, cıvıl cıvıl, rengârenk bir mekân çıkmış karşılarına. Birbirlerine bakarak, "Önce şehrin çarşısını gezelim." demişler.

Sonra da hemen çarşının girişindeki gözlükçüye yönelmişler. Pek çok gözlük varmış vitrinde. İki arkadaş, çabucak göz atmışlar gözlüklere, ama ilgilerini çeken pek de bir şey olmamış. Tam oradan ayrılıp diğer dükkânlara yöneleceklermiş ki, gözlükçü dükkânının önünde oturan yaşlı gözlükçünün tuhaf bakışları dikkatlerinden kaçmamış. Dükkânının önünde oturan yaşlı adamla göz göze geldiklerinde:

AÇIK

–Gelin, gelin, diye çağırmış onları ısrarla adam.

–Gözlüklerimi denemeden geçmeyin. Hayatınızı değiştirecek bu gözlükler!

İki genç, birbirlerine bakıp gülmüşler.

Nihat:

–Bildiğimiz gözlükler işte. Bir gözlük hayatımızı nasıl değiştirecek amca, demiş yaşlı adama.

–Görünüşe aldanmayın, demiş gözlükçü.

–Bildiğiniz gözlüklere benzemez bunlar. Hele bir deneyin, bana hak vereceksiniz!

Gençler, satıcıya pek inanmasalar da meraklarına yenik düşüp birer gözlük almışlar. Sonra da yeni gözlüklerini takıp oradan ayrılmışlar. İşte ne olduysa bundan sonra olmuş. Birinin ak dediğine diğeri kara demeye başlamış. Biri sağa gitmek istediğinde, diğeri sol tarafı seçiyormuş. Bir süre bu şekilde beraberce dolaşsalar da anlaşamayınca yollarını ayırmışlar.

Nihat, şehrin her tarafını dolaşmak istiyormuş. İçinden "Görmediğim hiçbir şey, tatmadığım hiçbir lezzet kalmasın." demiş ve caddelere, sokaklara doğru yönelmiş. İlginç ve hoş manzaralar görmeyi beklerken, ağlayan hüzünlü insanlar çıkmış karşısına. Şehirde bir matem havası esmekteymiş. Şehir merkezindeki büyük tren istasyonu dizi dizi cenazeler ve acıyla çırpınan insanlarla doluymuş. İnsanlar, cenazelerin başında dövünüyor, feryat ediyorlarmış.

Nihat, istasyonun önünden geçip biraz daha ilerlemiş. Çevresine bakındıkça şaşkınlığı daha da artıyormuş. Güçlü kuvvetli, zorba adamlar halka kötü davranıyor, onları ağır işlerde karın tokluğuna çalıştırıyorlarmış. Marketler, lokantalar sadece zenginlere hizmet veriyormuş. Hiç kimse birbiriyle ilgilenmiyor, herkes canının istediği gibi yaşıyormuş. Yüzü gülen bir kişi bile yokmuş.

Şehri gezdikçe Nihat'ın sıkıntısı artmış. Gördükleri ve duyduklarıyla dertlendikçe dertlenmiş. Gördüklerini ancak unutarak rahatlayabileceğini, bunun için de sarhoş olmaktan başka çaresi olmadığını düşünmüş. Kendini içkiye vermiş.

Bu arada Hikmet de şehrin sokaklarında dolaşıyor, etrafı izliyormuş. Aynı şehrin sokaklarında dolaşıyor olmalarına rağmen Hikmet, Nihat'ın aksine gittiği her yerde ayrı bir şenlik, ayrı bir çekicilik görmüş. O, şehir merkezindeki tren istasyonunun önünden geçerken orada davullar çalınıyor, marşlar söyleniyormuş. "Yaşasın! Şükürler olsun!" sesleri çınlıyormuş her yanda. Hikmet, etrafa dikkatle bakınca bu sevinç çığlıklarının oradaki askerler için atıldığını fark etmiş. Oradaki insanların bir kısmı askerlik için şehre yeni gelenleri, bir kısmı da askerliğini tamamlayıp terhis olanları alkışlıyormuş.

Hikmet, istasyonun önünden geçip biraz ilerlemiş. Bu sırada önünden geçen bir grup insan dikkatini çekmiş. Şehirdeki bütün insanlar, sanki birbiriyle akraba

gibiymiş. Herkes birbirine çok samimi ve saygılı davranıyormuş. Zenginler fakirleri gözetiyor, kimse kimseye haksızlık yapmıyormuş. Market ve lokantalarda türlü türlü yiyecekler satılıyor, her isteyen elindeki imkâna göre bu nimetlerden faydalanıyormuş.

Hikmet, hem bu nefis yiyeceklerden tatmış hem de çarşılarda güzelce alışveriş yapmış. Çantaları, aldığı eşyalarla dolup taşmış. Akşamüzeri kaldığı otele geri dönerken yürüdüğü kaldırımın kenarında kıvrılmış yatan birini görmüş. Yanına yaklaştığında bir de ne görsün! Yerde yatan, arkadaşı Nihat'tan başkası değilmiş. Sarhoş ve perişan bir hâldeymiş Nihat. Arkadaşının bu hâline hem çok üzülen hem de çok şaşıran Hikmet, hemen onu yerden kaldırmış. Kolundan tutup kaldığı otele götürmüş. Nihat, biraz kendine geldikten sonra başlamış başından geçenleri Hikmet'e bir bir anlatmaya. İki arkadaş, aynı şehirde dolaşıp durdukları hâlde birbirine çok zıt olaylar yaşamış olmalarına bir anlam verememişler. Bütün bunların, gözlüklerle bir ilgisi olabileceğini düşünmüşler. Sonra da birlikte gözlükçünün yolunu tutmuşlar.

Onları kapıda karşılayan yaşlı gözlükçü:

–Tekrar geleceğinizi biliyordum. Size, bu gözlüklerin hayatınızı değiştireceğini söylemiştim, demiş.

–Gözlükler aynı, ama bu gözlüklerle gördüklerimiz farklı. Böyle bir şey nasıl olabilir, demiş, Hikmet.

Yaşlı gözlükçü:

–Bunların, bildiğiniz gözlüklere benzemediğini de söylemiştim size, demiş.

–Bunu anladık amca. Artık gözlüklerin sırrını açıklayın bize, demiş Nihat sabırsızlıkla. Sonra da olanları anlatmış birer birer.

Yaşlı gözlükçü gülümseyerek:

–Küpün içinde ne varsa dışına da o sızar. Gözlüklerin sırrı, onu takan kişinin içindekileri ortaya çıkarmasıydı. Sen Hikmet, imanlı ve güzel ahlâklı olduğun için hayatın güzelliklerini gördün. Rabbimizin olayların arkasına gizlediği hikmetleri, yaşananların sebeplerini ve sonuçlarını anladın. Güzel düşündüğün için güzel gördün, demiş.

Sonra Nihat'a dönerek sözlerine şöyle devam etmiş:

–Sana gelince Nihat! İmanın çok kuvvetli olmadığı için hayatın güzelliklerini göremedin, ölümü yok olmak zannettin. Yaşanılanların sebeplerini düşünmedin, hikmetlerini anlayamadın. Her şeyi olumsuz yorumladın, mutsuz oldun.

Nihat:

–Her şeyi yanlış mı gördüm, diye sormuş şaşkınlıkla.

Evet, dercesine başını sallamış yaşlı adam ve devam etmiş:

–Bak evlât! Dünya, bir imtihan yeridir ve dünyaya gelen insan da göreve başlayan bir asker gibidir. İnsan,

hem Rabbinin emirlerini yerine getirerek kendini geliştirir hem de dünya nimetlerinden tadar. Cennet nimetlerinin birer numunesi olarak sunulan bu nimetler için Rabbine şükreder. Askerlik süresi dolunca da terhis olur. Yani ölüm aslında bir terhistir. Bu dünyadan ayrılan insan, cennetteki dost ve akrabalarına kavuşur.

Nihat şaşkınlıkla:

–Yani ben, tren istasyonundaki insanları bu sebeple mi feryat ederken gördüm, demiş.

Yaşlı adam:

–Evet, aynen öyle. Sen, bu gerçekleri bilmediğin için hayatı perişanlık ve ayrılıklarla dolu bir matem yeri gibi gördün. Sonra da sarhoş olup gördüklerini unutmaya çalıştın. Aklını başına al. Kalbini imanla temizle ki şu çirkin ve sıkıcı perde gözünden kalksın. Gerçekler sana da görünsün. Rabbimizin adaleti, merhameti ve şefkati sonsuz, demiş.

Nihat, hem kendi başına gelenleri hem arkadaşı Hikmet'in yaşadıklarını hem de yaşlı adamın dediklerini tek tek zihninden geçirmiş. Kendi kendine, "Galiba amca haklı, artık kendime çekidüzen vermeliyim. Hiç olmazsa Hikmet'i örnek almalıyım." diye düşünmüş. Yaşlı adama:

–Allah senden razı olsun amca. Beni kendime getirdin, bu dünyada cehennemi yaşamaktan kurtardın, demiş.

Arkadaşının bu sözleri Hikmet'i de çok memnun etmiş. Gözlükçüyle helâlleşip yaşadıkları kasabaya geri dönmek üzere yola koyulmuşlar. Yaşlı adam, onları uğurlarken kendi kendine şöyle mırıldanıyormuş: "İmanlı insan, kalbinde sanki cennet çiçeklerinin tohumunu taşıyor. İnançsız ise kalbinde cehennem ateşini saklıyor!"

BİN ALTINLIK ELBİSE

Bir zamanlar, güzel bir şehirde bilge bir tüccar varmış. Çinilerle süslü büyük köşkünde ailesi ve hizmetkârları ile birlikte mutlu bir hayat sürüyormuş. Özü sözü doğru olan bu adam, kimseyi aldatmaz, aldığı işi de zamanında bitirirmiş. Yoksul insanlara sadece zekât vermekle yetinmeyi cimrilik sayar, fakir fukaradan hiçbir yardımı esirgemezmiş. "Kazancını ziyan ediyorsun." diyenlere, "İsrafta hayır, hayırda israf olmaz." dermiş. Üstelik işleri ne kadar yoğun olursa olsun, çocukların ve gençlerin eğitimine mutlaka zaman ayırırmış.

Günlerden bir gün, sorumsuzluğu ile kendisine ve ailesine zarar veren bir genci hizmetine almış. Amacı, ona güzel bir ders vererek hatasını anlamasını sağlamakmış. Gence, yanından ayrılmamasını ve yaptığı her işi dikkatle izlemesini sıkı sıkı tembih etmiş. Aradan birkaç gün geçince tüccar, hizmetkârlarından birini çağırıp ona yirmi altın vererek:

–Çarşıya git, kendine kaliteli kumaştan üretilmiş güzel bir takım elbise al, demiş.

Hizmetkâr sevinçle altınları alıp, çarşının yolunu tutmuş. Birkaç saat sonra, üzerinde oldukça şık bir takım elbise ile köşke geri dönmüş. Verilen emre uyduğu ve kârlı bir ticaret yaptığı her hâlinden belliymiş.

Tüccar, gülümseyen gözlerle hizmetkârını şöyle bir süzmüş:

–Harikulâde! Emrimi en güzel şekilde yerine getirdin. Altınları iyi değerlendirdin. Bu başarını kutluyorum, demiş ve onu ödüllendirmiş.

Sonra, olup bitenleri sessizce seyreden genç hizmetkâra dönerek:

–O, görevini yerine getirdi ve takdirimi kazandı. Güzel bir ödülü hak etti. Şimdi sıra sende, demiş.

Söyleyeceklerini merakla bekleyen gence, içinde tam bin altın olan büyük bir kese uzatmış. Ticarethanesine gereken malzeme ve malların listesini onun cebine koyarken:

–Derhâl çarşıya git ve istediklerimi al, demiş.

Altın dolu keseyi alır almaz köşkten ayrılan genç, diğer hizmetkârın aldığı güzel elbisenin tüccarı ne kadar memnun ettiğini düşünüyor, verilecek ödülü çok merak ediyormuş. Cebine konan listeyi okumaya bile gerek duymamış. Kendi kendine, "Şöyle iyi bir takım elbise alayım da kârlı ticaret nasıl olurmuş görsünler. Övgülerin en güzelini, ödüllerin en yücesini ben alayım. Güzel ve yeni bir takım elbise de cabası." diye mırıldanmış. Sonra da hızlı adımlarla çarşıya doğru ilerleyip takım elbise satan ilk dükkâna girmiş. Elindeki

keseyi satıcıya verip, ona en iyi kumaştan bir takım elbise vermesini istemiş. Satıcı, keskin gözleriyle bir keseye bir de gence bakmış. Onun, alışverişten hiç anlamadığını sezmekte çok gecikmemiş. "Bu dolgun keseye karşılık bir takım elbise, öyle mi?" demiş kendi kendine. Sonra da kurnazca gülümseyerek genci içeri davet etmiş. Kötü ve ucuz kumaştan dikilmiş elbiseleri, genç hizmetkâra kaliteli ve pahalı elbiseler olarak takdim ederken bir de:

–İşte, sizin gibi değerli müşterilerimiz için hazırladığımız en özel kıyafetler, deyivermiş.

Satıcının sözlerine aldanan zavallı genç, böylece değeri tek altın bile etmeyen bir elbiseyi bin altına satın almış. Hilekâr satıcı, "Harika bir seçim yaptınız efendim. Yine bekleriz." diyerek onu dükkânından uğurlamış.

Harika bir takım elbise satın aldığını zanneden genç hizmetkâr, hiç vakit kaybetmeden bilge tüccarın köşküne geri dönmüş. Duyacağı övgüleri, alacağı ödülleri düşündükçe içi içine sığmıyormuş.

Tüccar, genci karşısında görünce yüzünde hüzünle karışık bir gülümseme belirmiş.

"Tam tahmin ettiğim gibi." diye mırıldanmış kendi kendine. Bu arada beklediğinin tersi bir muameleyle karşılaşan genç, endişeyle olanları anlamaya çalışıyormuş. Bilge tüccar, elini delikanlının omzuna koymuş ve konuşmaya başlamışlar:

–Kesede kaç altın vardı?

–Saymadım.

–Listede neler vardı?

–Okumadım.

–Verdiğim altınlarla ne aldın?

–Bu elbiseyi.

–Bir elbiseye, bin altın mı verdin?

–Ama efendim, diğer hizmetkârınız da buna benzer bir elbise almamış mıydı?

–Ona sadece yirmi altın vermiş ve elbise almasını söylemiştim. Sana bin altın verdim ve cebine de istediğim şeylerin yazılı olduğu bir liste koydum. Demek bir altın bile etmeyen bir elbiseye bin altın verdin ha!

–Affedin efendim, cahillik ettim. Keseye de listeye de hiç dikkat etmedim. Hain satıcı da beni aldattı.

–Aklını kullanmayanı aldatan çok olur evlât! O dolandırıcıya haddini bildireceğim, ama önce sana bir ders vereceğim.

–Ben dersimi aldım. Bundan böyle alışverişlerimde dikkatli ve dürüst olacağım. Ne aldanacağım, ne de aldatacağım. Merak etmeyin efendim.

–Aferin oğlum aferin. Ama hele bir dinle. Sana anlatmak istediğim bir şey daha var. Nasıl ki benim sizlere verdiğim altınların sayısı aynı değilse, Allah'ın insana ve hayvana verdiği sermaye miktarı da eşit değildir.

–Ne sermayesi?

–Ömrümüz, akılımız, ruhumuz, bedenimiz… Kısacası maddî ve manevî sahip olduğumuz her şey, Allah'ın değerlendirmemiz için verdiği bir servettir. İnsan, hayvandan binlerce kez üstün ve hassas cihazlarla donatılmıştır. Eğer "Ye, uyu, eğlen." mantığı ile hareket ederse, kâinatı incelemek, Yaratıcı'sına inanmak ve ibadet etmek için verilen serveti boşa harcamış olur.

–Bir altın bile etmeyen bir elbiseye bin altın harcamak gibi mi?

–Aynen öyle. Hayvanlar, kendilerine verilen özellikleri yaratılış vesilelerine uygun şekilde kullanır ve böylece görevlerini yerine getirmiş olur. İnsan ise kendisine verilen özelliklere bakmadan, sadece hayvanların yaptıklarını yaparak yaşamaya kalkarsa, ahirette Rabbinden ödül değil, ceza görür. Üstelik dünya hayatında da hiçbir zaman gerçek mutluluğa ulaşamaz.

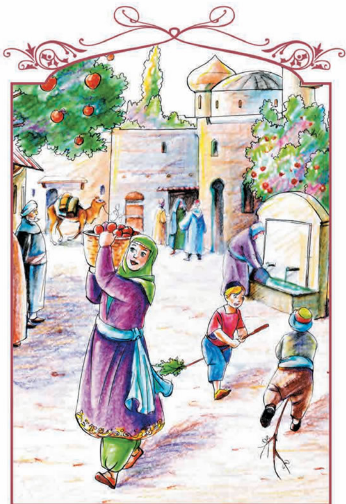
–Haklısınız efendim. Ben daha önce aklımı hiç böyle şeylere yormamıştım. Ama şimdi dersimi aldım. İnşallah bundan sonra Rabbimin verdiği her şeyi, onun isteğine uygun şekilde kullanacağım.

Delikanlının bu sözleri tüccarı memnun etmiş. O güne kadar bunları hiç düşünmediği, sorumsuzca yaşayarak kendisine ve ailesine zarar verdiği için üzülen genç, pişmanlık içinde bilge tüccarın elini öpmüş. Ona şefkatle gülümseyen tüccar içinden "Söylediğini yaparsa kazanır, yapmazsa kaybeder." diye geçirirken, bir yandan da onun için dua ediyormuş.

EMANET ÇİFTLİK

Mavi gök kubbenin altında yemyeşil bağların, rengârenk bahçelerin süslediği güzel bir ülke varmış. Ülkenin bir uçtan diğer uca akan nehirlerinin berrak ve soğuk suyuna doyum olmazmış. Bu ülkede meyve ve sebzenin her türlüsü yetişir, insanlar bolluk ve bereket içinde yaşarmış. Şehirleri görkemli, köyleri şirin mi şirin olan ülkenin cömert, adaletli ve merhametli bir padişahı varmış. Padişah, halkın ihtiyaçlarını gözettiği gibi onları her türlü tehlikelerden de korurmuş.

Günlerden bir gün padişah, iki hizmetkârına bir süre işletmeleri için güzel birer çiftlik emanet etmiş. Geniş arazilerin üzerine kurulmuş olan bu çiftliklerde madenler, hayvanlar, meyvelikler ve ihtiyaç duyulabilecek her türlü araç gereç varmış. Hizmetkârlar, padişahın kendilerine sunduğu bu imkânı ve verdiği süreyi iyi değerlendirmeye karar vermişler. Çiftliği geri vermeden önce bol kazanç elde etmeyi planlıyorlarmış. Ancak sevinçleri çok uzun sürmemiş çünkü bu güzel ülkede gözü olan bazı kötü niyetli insanlar varmış. Çiftlikler, birer birer düşman askerleri tarafından

basılıyor, yakılıp yıkılıyormuş. Bu durum karşısında padişah, hemen hizmetkârlarına bir elçisini göndermiş. Elçi, padişahın fermanını onlara okumuş. Nazik bir ifade ile kaleme alınan fermanda şunlar yazıyormuş:

–Size emanet olarak verdiğim çiftlikleri sanki sizinmiş gibi yüksek bir ücret karşılığında satın almak istiyorum. Böylece onları, savaş süresince sizin adınıza koruyacağım ve kazancı size ait olmak üzere kendi adıma çalıştıracağım. Böylece kıymetleri birden bine çıkacak. Siz de üstesinden gelemeyeceğiniz sıkıntılardan kurtulmuş olacaksınız. İşte size kâr içinde kâr!

Hizmetkârlar, "Acaba çiftlikleri satmazsak durumumuz ne olur?" diye düşünürken elçi, fermanı okumaya devam etmiş:

–Görüyorsunuz ki, bu savaş ortamında hiç kimse malını elinde tutamıyor. Teklifimi kabul edip bana satmadığınız takdirde çiftlikler, zaten elinizden çıkacak. Üstelik vereceğim yüksek ücreti kaybedeceksiniz. Emanetimi korumadığınız için de ceza göreceksiniz. Zarar içinde zarar!

Padişahın fermanını dinledikten sonra, hizmetkârlardan alçak gönüllü olanı şöyle demiş:

–Ben çiftliği memnuniyetle satarım. Hem, beni bin bir sıkıntıdan kurtardığı için padişaha binlerce teşekkür ederim.

Diğer hizmetkâr gururlu ve bencilmiş. Çiftlik, ona aitmiş gibi davranıyor ve sonsuza kadar orada kalacağını sanıyormuş. Diğer insanların yaşadığı baskın ve kayıpların kendisine de ulaşabileceğine hiç ihtimal vermiyormuş. "Ne padişah tanırım, ne de çiftliğimi satarım." demiş. Başına buyruk hareket etmeye devam etmiş.

Böylece aradan birkaç ay geçmiş. Padişahın teklifini kabul eden alçak gönüllü hizmetkâr, çiftliğini zarardan kurtardığı gibi, padişahın yakın dostları arasına girmeyi de başarmış. Zamanla öyle zengin olmuş ki, aklını kullanarak yaptığı doğru seçim ve elde ettiği kazanç dilden dile dolaşmış.

Başına buyruk davranan hizmetkâr ise gururunun bedelini çok ağır ödemiş. Düşman askerleri, onun korumasız arazilerini rahatça ele geçirip mallarını yağmalamışlar. Geriye kalanları da yakıp yıkmışlar. Ne bağlar, bahçeler ne de hayvanlar kalmış ortada. Asi hizmetkâr, her şeyini kaybettiği gibi, padişahın mülkünü koruyamadığı için emanete ihanet etmekle suçlanmış ve zindana atılmış. İnsanlar, onun hâline bir yandan acıyor bir yandan da "Kendi düşen ağlamaz." diyorlarmış. Bencil hizmetkâr artık çok mutsuz ve yalnızmış, ama bütün bunları hak ettiğini düşünüyormuş. Hata ettiğini, ancak başına açılan dertlerden sonra anlayabilmiş. Cezası bitip de zindandan çıkar çıkmaz hemen padişahın huzuruna çıkıp özür dilemiş.

–Son pişmanlık fayda etmez, olanlar oldu, demiş padişah. Akılsızlığın, sana, dünyanın servetine mal oldu. Zengin olma şansın varken dilenci durumuna düştün. Aynı hatayı bir daha asla tekrarlama!

Büyük bir pişmanlık içinde olan hizmetkâr:

–Aynı fırsat bir daha ele geçer mi sultanım, diye sormuş ümitsizce.

Padişah:

–Asıl fırsattan haberdar değilsin, demiş. İstersen sınırsız servete ve mutluluğa bile kavuşabilirsin.

–Ama padişahım! Kim benim gibi birine böyle bir lütufta bulunur, demiş hizmetkâr.

–Allah, diye cevap vermiş padişah gür sesiyle. Akıl, ruh, kalp, göz, kulak, dil ve sahip olduğun her şeyi gerçek sahibine, yani Allah'a verirsen cennette sınırsız servet ve mutluluk kazanırsın.

–Allah'ın mülkünü Allah'a vermek nasıl olur, diye sormuş hizmetkâr.

Padişah:

–Elçisinin okuduğu fermana yani Kur'ân'a kulak vererek, ondaki emir ve yasaklara uygun hareket ederek, vücut çiftliğini asıl sahibinin isteği yönünde kullanarak, demiş ve eklemiş:

–Bunu başarırsan dünyada da mutlu olursun. Çünkü helâl dairesi geniştir, harama girmeye hiç gerek yoktur.

Hizmetkâr:

–Sizin emanetinizi koruyamadım sultanım. Pişmanım. Ama öğüdünüzü tutacağım ve Allah'ın emanetini koruyacağım, diyerek saraydan ayrılmak için izin istemiş.

Padişah onu uğurlarken:

–Umarım sözünde durursun evlât, demiş. Aksi takdirde kazanmayı beklerken kaybedersin!

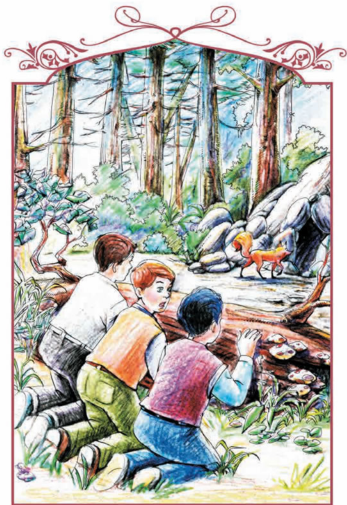
ZEHİRLİ ŞEKERLEMELER

Yiğit, Serkan ve Yavuz isimli üç haylaz arkadaş varmış. Kabına sığmayan bu çocuklar, mahalleyi birbirine katar ve kimsenin uyarılarını dikkate almazlarmış. Bir sabah, okula gitmek üzere evlerinden ayrılıp kasabalarının yakınlarındaki karanlık ormanın yolunu tutmuşlar. Aslında bu ormana girmeleri aileleri tarafından yasaklanmışmış. Ancak bu yasak, ormanı onlar için daha çekici hâle getiriyormuş. "Acaba orada ne var? Ormanın adı neden karanlık orman? Ortasında akıp giden derenin adı neden karanlık dere?" diye meraklanıp duruyorlarmış.

–Efsaneye göre savaş yıllarında karanlık derede çarpışmalar olmuş, demiş Yavuz heyecanla. O zamanlar bu kasaba küçük bir köymüş. Salih Çavuş, namında bir delikanlı civar köylerdeki gençleri toplayıp bu ormanda düşmana pusu kurmuş.

–Salih, asker miymiş, diye sormuş Serkan.

–Aslında asker değilmiş, genç bir öğrenciymiş, diye cevap vermiş Yavuz. Köye gelip gittikçe çocuklara ders verirmiş. Bu yüzden köylü onu çok severmiş.

Savaş çıkınca okulu bırakıp asker olmuş. Canını vermiş, ama düşmana geçit vermemiş.

–Buna efsane demezler, demiş Yiğit. Sıradan bir savaş hikâyesi derler.

–Evet, ama en heyecanlı yerini henüz bilmiyorsun, diye itiraz etmiş Yavuz. Öldükten sonra da onu çarpışırken görenler olmuş!

Yiğit muzipçe gülümsemiş.

Yavuz:

–Dahası da var ama, demiş. Geçen sene ormancılardan birine görünmüş. Elinde silâh, nöbet bekliyormuş. Adam gözleriyle görmüş!

Yavuz'un bu sözleri üzerine Yiğit, Serkan'a dönerek alaycı bir tavırla:

–Sen de inanıyor musun bu masala, diye sormuş.

Serkan omuz silkerek:

–Adı üstünde efsane işte, diye geçiştirmiş.

Yavuz arkadaşlarının tepkisine öfkelenerek:

–O bir şehit! Ve babam, şehitlerin gerçekte ölmediğini, farklı bir tarzda yaşama devam ettiklerini söyler, demiş sertçe.

Üç arkadaş, konuşa konuşa ormana girerken gökyüzüne uzanan gür ağaçların, güneş ışığının toprağa ulaşmasını engellediğini fark etmişler. Loş, soğuk ve ürkütücü bir hava varmış ormanda. "Efsane bir yana,

belki de bu yüzden buraya karanlık orman deniyor." diye düşünmekten kendilerini alamamışlar.

Üç kafadar, birbirlerine cesur görünmeye çalışarak biraz ilerideki karanlık dereye doğru ilerlemişler. Şırıl şırıl akan buz gibi suyu görünce içlerindeki korku biraz olsun dağılmış. Sudan kana kana içip, derenin kenarında biraz dinlendikten sonra deredeki kurbağalara taş atmaya başlamışlar. Bir süre aralarında gülüşüp eğlenseler de kısa bir zaman sonra Yiğit, bu oyundan sıkılmaya başlamış. Etrafa bakınırken gözüne çalıların arasına gizlenmiş kızıl tüylü bir tilki ilişmiş. Usulca tilkiye yaklaşıp bir taş da ona atmış Yiğit. Canı yanan tilki, acıyla olduğu yerden fırlayıp dere boyunca kaçmaya başlamış. Tabii üç arkadaş da hemen onu takibe koyulmuş. Dere boyunca bir süre koşan tilki, birden önüne çıkan kayalıkların arasındaki bir oyuktan içeri dalıvermiş. Tilkiyi bir süre uzaktan izleyen çocuklar, onun peşinden oyuğa girmeye kara verip o tarafa yönelmiş. Oyuk, ancak bir insanın geçebileceği genişlikteymiş. Tilkinin peşinden oyuğa giren çocuklar, iki adım attıktan sonra kendilerini geniş bir mağarada bulmuşlar. Bu arada artık iyice uzaktan izleyebildikleri tilki, mağaranın dehlizlerinde gözden kaybolup gitmiş. Üç arkadaş, etrafa göz atınca, taş duvarlarda eski çağlardan kaldığı anlaşılan çeşitli resimler ve yazıya benzer işaretler olduğunu görmüşler. Birlikte onların ne anlama geldiğini çözmeye çalışırlarken Serkan, heyecanla haykırmış:

–Hey, şuraya bakın!

Yanı başlarında bir çukur ve çukurdan çıkarılmış bir sanduka duruyormuş. Merakla sandukayı incelemeye başlamışlar. Sandukanın içinde büyük bir hazine olduğunu düşünüyorlarmış, ama onun nasıl açılacağını bilemiyorlarmış. Fakat ortada kapağa ya da kilide benzer hiçbir şey yokmuş. Merak ve heyecanla sandukanın üzerindeki sembolleri okumaya çalışırlarken, karanlık yüzlü iki adamın sessizce içeriye süzüldüğünü hissetmemişler bile.

Adamlar, birkaç dakika onları izledikten sonra içlerinden birisi:

–Merhaba çocuklar, diye seslenmiş.

Üç arkadaş korkuyla irkilerek o yöne bakmışlar.

Adam, alaycı bir ifade ile:

–Aferin, demiş. Sandukanın nasıl açılması gerektiğini anladınız. Hazineyi biz bulduk, sırrını siz çözdünüz. Artık ortak sayılırız.

–…?

–Çocuklar şekeri sever, demiş diğeri ve cebinden çıkardığı bir avuç şekerlemeye, gizlice beyaz bir toz serptikten sonra şekerlemeleri onlara uzatmış:

–Ortaklığımızı kutlayalım. Haydi, alın, çekinmeyin!

Rengârenk şekerlemeleri görünce Yiğit'in gözleri iri iri açılmış. Korkusu geçmiş, iştahı kabarmış. Arkadaşlarına, "Bu adamlar, fena insanlara benzemiyorlar.

Hazineyi paylaşır, köşeyi döneriz." diye fısıldadıktan sonra birkaç şekerleme alıp ağzına atmış. Ancak Yavuz ve Serkan endişeliymiş. Adamların pek de iyi niyetli olmadıklarını düşünüyorlarmış. Adamlardan biri, ne düşündüklerini sezmişçesine onlara yönelerek:

–Çok zekisiniz, demiş. Ama bu, pek bir işe yaramayacak. Çünkü yanlış zamanda, yanlış yerdesiniz!

Sonra da bir hamlede ikisini birden kıskıvrak yakalayarak kazılan çukura atmış. Yiğit, iyi niyetli olduğunu düşündüğü adamların bu tavrı karşısında şaşırıp kalmış. "Neler oluyor?" diyecek olmuş, ama midesine saplanan sancıyla yere yığılıp kıvranmaya başlamış. Yediği şekerlemelerin zehirli olduğunu anlaması uzun sürmemiş, ancak yapabileceği hiçbir şey yokmuş.

Hazine avcıları, çocukların bu durumuna uzun uzun gülmüşler. Çocukların korku dolu bakışları arasında ellerine kazma küreği almışlarken, mağarada silâh sesleri yankılanmış. Neye uğradığını anlayamayan hırsızlar, apar topar mağaranın karanlık dehlizlerine doğru koşup gözden kaybolmuşlar. Aradan çok fazla zaman geçmeden çukura bir ip atılmış. Çukurda korkudan tir tir titreyen Serkan ve Yavuz, ipi sıkıca tutarak dışarı çıkmışlar. Karşılarında tüfeğine dayanmış genç bir asker duruyormuş. Arkadaşları Yiğit, kendinden geçmek üzereyken Serkan ve Yavuz genç askere başlarından geçeni bir solukta anlatmış.

Asker:

– Çobanlar bana her gün taze süt getirir, demiş ve matarasındaki sütü Yiğit'e içirerek midesindeki zehri dışarı çıkarmasını sağlamış. Sonra da ona bitkilerden hazırladığını söylediği bir ilaç içirmiş. Yiğit, artık kendini daha iyi hissediyormuş.

Üç arkadaş, bir tehlike daha yaşamadan hazineyi alıp karanlık ormanı hemen terk etmeleri gerektiğini düşünmüşler. Sonra da genç askere sandukanın tılsımını sormuşlar, ancak bu durumdan pek hoşlanmayan asker:

–O size ait değil, diye cevap vermiş. Bilsem de açıklayamam. Ama size, ondan daha kıymetli bir tılsım öğreteceğim. Onunla, yeryüzündeki bütün hazinelerden daha değerli bir servete kavuşacaksınız!

Serkan:

–Biz hazineyi istiyoruz, diyerek sandukaya doğru yürümek istemiş, ama bir engele çarpmışçasına sarsılmış. Sanki birdenbire önünde beliriveren görünmez bir duvar, hazineye ulaşmasını engelliyormuş.

Asker:

–Bugüne kadar kendinizden başka kimseyi dinlemediğiniz belli. Ancak beni dinlemeden bu ormanın dışına adım atamazsınız, demiş sert ve kararlı bir sesle.

Üç arkadaş, çaresiz boyun eğmişler. Hep birlikte mağaradan çıkıp yemyeşil çimenlerin üzerine oturmuşlar.

Asker:

–Sizin yaşınızda insan akıldan çok hisleriyle hareket eder. Ancak hisler kördür, geleceği görmez. Bu sebeple davranışlarınıza iman ve akılla yön vermelisiniz. Allah'ın emir ve yasaklarını dikkate almazsanız, hem dünyada hem de ahirette sıkıntı ve acı çekersiniz. Şunu bilin ki taşkınlığın sonu, ya hastane ya hapishane ya da kabristandır. Oralara gidip kulak verirseniz, yanlış hareketlerinin tokadını yiyen talihsizlerin "Eyvah!" larını işitirsiniz, demiş. Genç asker, üç arkadaşın sözlerini dikkatle dinlediğini görünce memnuniyetle gülümsemiş ve:

–Haramlar neye benzer biliyor musunuz? Zehirli şekerlemeye benzer, çekici görünerek aldatır, demiş.

Bu sözlerin ne anlama geldiğini Yiğit, çok iyi biliyormuş. Demek ki yasaklar çiğnenirken hoş gelirmiş, ama çok geçmeden acı vermeye başlarmış. Sonra da insanı yaptığına bin defa pişman edermiş.

Genç asker sözlerine devam etmiş:

–Eğlenmek için yasakları çiğnemeye gerek yoktur. Allah'ın yapmamıza izin verdiği işler, eğlenmeye yeter. Zehirli şekerlemelerden sakınır ve tılsımı uygularsanız, hem dünyada hem de ahirette mutlu olursunuz.

Yavuz:

–Tılsım nedir, diye sorunca asker:

–İman ve ibadet, diye cevap vermiş. Sonra ayağa kalkmış ve:

–Artık gidebilirsiniz, demiş.

Askerin söylediklerinden çok etkilenen üç arkadaş, huzur içinde yola koyulmuş. Birkaç adım attıktan sonra Yiğit, ona teşekkür etmeleri gerektiğini hatırlayarak arkasına dönmüş, ama asker yerinde yokmuş. "Birdenbire nereye kayboldu ki?" diye merakla etraflarına bakınırlarken Serkan heyecanla atılmış:

–Fark ettiniz mi silâhı ve üniforması ne kadar eskiydi?

Bir anda göz göze gelen üç arkadaşın dudaklarından aynı sözcükler dökülmüş:

–Salih Çavuş!

SIRLI YOLCULUK

Ülkenin merhametli sultanı, bir gece halkın durumunu yakından görmek amacıyla kıyafet değiştirerek şehirde dolaşmaya çıkmış. Bir evin önünden geçerken, bir kadının sızlandığını ve evdeki çocukların ağladığını işitmiş. Zavallı kadın kocasına sitem ediyor, kazandığı parayı eğlence ve kumara değil, çocukların ekmeğine, sütüne harcaması için yalvarıyormuş. Ama kadının sözlerinin hiçbiri kocasının umurunda değilmiş. Ailesini gözü yaşlı bırakarak hızla evden çıkmış ve karanlık sokakta ardına bakmadan uzaklaşmış. Sultan, ertesi sabah erkenden askerlerini yollayarak o adamı saraya çağırmış. Niyeti onu, içinde olduğu yanlış yoldan kurtarmakmış. Adamı, uzun uzun süzdükten sonra adını sormuş:

–Orhan, demiş genç adam.

Sultan:

–Sırlı bir görev için yolculuğa çıkmaya ne dersin, diye sormuş. Yol masrafların ve yapacağın alışverişler için sana azar azar toplam altmış altın vereceğim. Uğrayacağın her kasabada memurlarım var. Onlara haber yollayacağım. Gerektiğinde sana yardımcı olacaklar.

Yolculuğun sırrını da zamanı gelince onlardan öğreneceksin.

Orhan, bu teklife öyle sevinmiş ki sultanın neden başkasını değil de onu gönderdiğini düşünmek aklının ucundan bile geçmemiş. Bu yolculuk sayesinde dilediğince gezebileceğini ve özgürlüğün tadını çıkarabileceğini düşünmüş. Üstelik cebinde bir sürü de altın olacakmış. Hemen hazırlanıp yola çıkmış. At üstünde geçen yorucu bir günden sonra, karşısına çıkan ilk kasabaya yönelmiş ve konaklamak üzere bir hana girmiş. Ancak burası handan çok bir panayırı andırıyormuş. Etrafta pek çok eğlence merkezi varmış. Orhan, yorgunluğunu çabucak unutup eğlence ve kumarın çekiciliğine kapılmış. Kısa bir süre sonra da sarhoş olup etrafındakilerle kavga etmeye başlamış. İyice hırpalandıktan sonra da bir duvarın dibinde sızıp kalmış.

Ertesi sabah, ağrılarla uyanmış. Her yanı yara bere içindeymiş. Sultanı sevindirecek bir alışveriş yapamadığı gibi, atını ve altınlarını da eğlence ve kumar uğruna kaybettiğini güçlükle hatırlayabilmiş. Sıkıntı, pişmanlık ve çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken yanı başında birisi belirmiş.

–Sen de kimsin, diye sormuş merakla Orhan.

–Sultanın memuruyum evlât, demiş adam. Sultan, senin yol harçlığını vermem için haber yollamış. Ancak görüyorum ki malını boşa harcıyorsun. Aklını başına al. Altınlar eline geçtikçe, hiç olmazsa yarısını gideceğin yerdeki ihtiyaçların için ayır.

Sonra da bir kese altın çıkarıp Orhan'a uzatmış. Orhan, altınları görünce başına gelenleri çabucak unutmuş.

–Altınlar benim. Onları, istediğim gibi harcarım, demiş.

Adam:

–Hiç olmazsa üçte birini ayır, demiş ısrarla.

–Ayırmak için üçte bir, çok, diye itiraz etmiş Orhan.

–O hâlde dörtte birini ayır, demiş adam tekrar.

Orhan, alışkanlıklarından vazgeçmek istemiyormuş. Umursamaz bir tavırla arkasını dönüp görevli memurun yanından uzaklaşmış. Fakat onun tekrar yanlışa düşmesini istemeyen memur, peşini bırakmamış. Orhan'a yetişip onu kasabadaki tren istasyonuna götürmüş ve ilk gelen trene bindirmiş. Gideceği yere bu şekilde daha çabuk ulaşabileceğini söylemeyi de ihmal etmemiş.

Orhan biner binmez tren, hızla istasyondan ayrılmış. İlk kez trene binmiş olan Orhan'ın içini garip bir korku sarmış. Kısa bir süre sonra tren, karanlık ve uzun bir tünele girmiş. Trenin ışıklarının yanmasıyla tünel aydınlanınca Orhan, olup biteni anlayabilmek için pencereyi açıp dışarı bakmaya başlamış. Bir de ne görsün! Rengârenk çiçekler ve nefis meyvelerle donanmış dallar, tünelin duvarlarından trene doğru uzanıyormuş. Bu manzara karşısında iştahı açılan Orhan, meyveleri koparmak ve çiçekleri toplamak için ellerini

dışarı uzatmış. Oysa o meyveler de çiçekler de dikenliymiş. Birkaç tane alıncaya kadar Orhan'ın elleri yara bere içinde kalmış. Tren görevlisi, acı içinde kıvranan Orhan'ın sesini duyunca hemen yanına koşmuş. Onun meyve ve çiçeklerden koparmaya çalıştığını anlayan görevli, önce Orhan'ın ellerini ilaçlayıp sarmış sonra da:

–Almak istediğin meyve ve çiçeklerden bende de var. Bana biraz para ver, sana o meyvelerden istediğin kadar vereyim, demiş.

Orhan kızgın bir ifadeyle:

–Biraz para değil, bir kuruş bile vermem, diye karşılık vermiş.

Görevli:

–Az bir parayı çok görüyorsun, ama elinin parçalanmasıyla daha büyük zarar görüyorsun, demiş. Üstelik onlar devlet malıdır, öyle izinsiz koparamazsın. Cezası var.

Görevli bunları söyledikten sonra işinin başına dönmüş, ama Orhan'ın canı olanlara epey sıkılmış. "Bu tünel ne zaman bitecek?" diye söylenmiş kendi kendine. Sonra da başını pencereden çıkarıp ileriye doğru bakmış. Ancak, gördükleri karşısında dehşete kapılmış. Tünelin bir değil, birçok çıkışı varmış ve tren yolcuları bu çıkışların her birine doğru hızla atılıyormuş. Tren biraz daha ilerlediğinde Orhan, iki tarafında iki mezar taşı olan bir çıkış görmüş. Taşların birinin üzerinde "Orhan" adı yazılıymış. Hayret ve korku ile

bağırarak pencereyi kapatmış Orhan. Kaçmak için arkasını dönünce, handa görüştüğü adamla karşılaşmış.

–Dur evlât, diye seslenmiş adam. Ötelere götürmek için ne hazırladın?

–Ötelere gitmek için hazır değilim, diye bağırmış Orhan korkuyla.

–Gelecek için hazırlık yapmayı ihmal etmemelisin, diye cevap vermiş adam. Handa seni uyarmaya çalıştım, ama beni dinlemek bile istemedin.

–Pişmanım, demiş Orhan çaresizlik içinde. Bana bir yol göster. Ne olur çıkar beni bu garip trenden.

–Öncelikle başına gelenlerden ders almanı istiyorum, demiş görevli. Çünkü sultanımız, seni yolculuğa bu maksatla gönderdi. Aileni perişan etmeni, ömrünü sorumsuzca tüketmeni ve sonunda hüsrana uğramanı istemiyordu.

Orhan:

–Yani her şey önceden mi planlanmıştı, diye sormuş hayretle.

–Evet. Senin ders alacağını umarak, her şeyi sultanımız planladı, demiş adam.

Orhan'ın dinlemeye hazır olduğunu görünce de elini onun omzuna koymuş ve olan bitenin anlamını açıklamış:

–Bak evlât! Bizler, ruhlar âleminde başlayıp anne karnından, gençlikten, yaşlılıktan, mezardan, haşirden

geçen ve sonsuz ahiret ülkesine giden bir yolculuktayız. Sultan, sana azar azar vereceğini söylediği altmış altın ile altın kıymetindeki altmış senelik ömrü kastediyordu. Sen, altınları geçici zevkler uğruna tükettin. Bir kısmını geleceğin için ayırmayı düşünmedin. Ömrünü de böyle düşüncesizce harcarsan, ahirete hazırlıksız ve perişan bir hâlde gidersin.

–Peki, beni bu garip trene bindirerek ne anlatmak istediniz, diye sormuş Orhan.

–Tren hızla geçip giden zamana işarettir evlât, demiş adam. Tünel ise ömrümüzü geçirdiğimiz dünyayı temsil ediyor. Görüyorsun ki hayat yolunun sonu, mezara çıkıyor ve herkes ister istemez oraya giriyor. Akıllı insan, ölümü unutup eğlenmek yerine, ölüm ötesine hazırlık yapar. Günün yirmi üç saatini dünyaya harcarken, hiç olmazsa bir saatini de ahireti için, ibadete ayırır.

–O dikenli çiçekler ve meyveler ne ifade ediyordu, diye sormuş Orhan tekrar.

–Onlar Allah'ın yasakladığı eğlenceler, yiyecek ve içeceklerle hakkın olmayan haram maldır, diye cevap vermiş adam. Azıcık keyif edeyim derken ruhunu ve bedenini yaralarsın. Üstelik suç işlemiş sayılacağın için dünyada ve ahirette ceza görürsün. Hâlbuki kazancınla elde ettiğin helâl mal ve Allah'ın izin verdiği eğlenceler keyif için yeterlidir. Harama girmeye gerek yoktur.

Sözlerini tamamlayan görevli, tavandaki kolu çekince tren büyük bir gürültü ile durmuş. Birlikte trenden inip, tünel içinden dışarıya açılan bir kapıdan çıkmışlar. Orhan, gün ışığından kamaşan gözlerini ovuşturduktan sonra etrafa şöyle bir bakmış. Masmavi gökyüzünün altında uzanan pırıl pırıl bir dünya onu bekliyormuş.

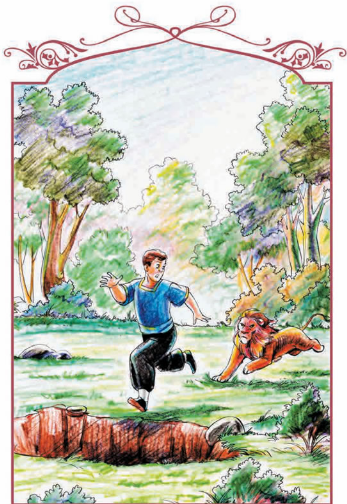
ORMANDAKİ KUYU

Şirin bir orman köyünde Hakan ve Gökhan adında iki kardeş yaşarmış. Hakan, oldukça sakin ve iyi huylu, Gökhan ise biraz başına buyrukmuş. Bu yüzden pek de iyi anlaşamazlarmış. Büyüklerinden ormanın arkasında güzel bir bahçe olduğunu duymuş olan iki kardeş, bir gün bu bahçeye gitmeye karar vermişler. Köyün dışına çıkıp gökyüzüne uzanan ağaçların gölgelediği patikada ilerleyen Hakan ve Gökhan, bir süre sonra yolun ikiye ayrıldığını fark etmişler. Ne tarafa gidecekleri konusunda kararsızlığa düşmüş iken oralarda yaşayan bir adama rastlamışlar. İki gencin düşünceli tavırlarından bir sıkıntıları olduğunu sezen adam, yanlarına yaklaşıp onlara selâm vermiş. Adamın selâmına karşılık veren kardeşler, ormanın arkasındaki bahçeye varmak istediklerini söyleyip sormuşlar:

–Hangi yol iyidir?

Ciddi bakışlarla bir süre onları süzen adam şöyle cevap vermiş:

–Bakın çocuklar bu iki yol da o bahçeye gider ve yollar birbirinden farklıdır. Birinci yolu seçenlerin bazı

kurallara uyması gerekir. Ancak bu sayede güvenle yol alırlar. İkinci yolda ise serbestlik ve başıboşluk vardır. Fakat buna karşılık tehlike ve korku kaçınılmazdır. Tercih size ait. Şimdi dilediğiniz yolu seçin.

Bu açıklamadan sonra, Hakan birinci yoldan gitmeyi uygun görmüş. Kurallara uymayı kabul etmiş. Gökhan ise kurallara uymayı reddetmiş. İkinci yolun daha rahat olacağını savunmuş. Aralarında anlaşma sağlanamayınca iki kardeşin yolları ayrılmış. Mantıklı ve ağırbaşlı bir genç olan Hakan tereddütsüz birinci yola girmiş. Eskiden beri başına buyruk hareket etmeyi çok seven Gökhan, ikinci yola yönelmiş. Dereler tepeler aşmış, ormanın ortasında yemyeşil bir düzlüğe ulaşmış. Etraf öyle sessizmiş ki Gökhan'ın içini bir korku sarmış. Endişe içinde birkaç adım daha atmışken arkasında müthiş bir gürültü kopmuş. Hemen dönüp bakmış. Bir de ne görsün! Çalıların arkasından fırlayan iri bir aslan kükreyerek ona doğru koşmuyor mu? Nereye gittiğini bilmeden hızla kaçmış Gökhan. Tam bu sırada karşısına altmış metre derinliğinde bir kuyu çıkmış. Aslana yem olmaktan çok korkan Gökhan, canını kurtarmak endişesiyle hiç düşünmeden kuyuya atlamış. Kuyunun yarısına kadar düştükten sonra da bir ağaca takılmış. Kuyunun dibini boylamaktan kurtulmanın sevinciyle hemen dallara tutunmuş. Ancak çok geçmeden biri beyaz, diğeri siyah iki fare gelip ağacın kökünü kemirmeye başlamış.

Bu fareler de nereden çıktı diye düşünen Gökhan, yukarı bakınca aslanın kuyunun başında beklediğini

görmüş. Aşağıdaysa korkunç bir ejderha ağzını açmış, onun düşmesini bekliyormuş. Üstelik kuyunun duvarlarında da akrepler dolaşıyormuş. Gökhan, korkuyla tutunduğu ağacın dallarına bakmış. Bu, bir incir ağacıymış. Fakat her nasılsa dallarında, cevizden nara kadar bütün meyveler varmış. Gökhan; aklı karmakarışık, kalbi korku ile dolu olduğu hâlde, çaresiz gözlerini kapatmış. Her şeyi unutup güzel bir bahçede olduğunu hayal etmeye çalışmış. Sonra da dallardaki bütün meyveleri yemeye başlamış. Hâlbuki o meyvelerin bir kısmı zehirliymiş. Bir süre sonra karnında öyle müthiş sancılar hissetmiş ki, içinde bulunduğu durumdan derhâl kurtulmak ya da ölmek istemiş. Ama ikisi de mümkün olmamış.

Öte yanda Hakan, birinci yoldan ormanın içlerine doğru ilerliyor, fakat kardeşi gibi endişe duymuyormuş. İyi huylu ve güzel düşünen bir genç olduğu için etrafındaki güzelliklerin farkına varıyor, mutlu oluyormuş. Derken, ormanın içinde ilginç bir bahçeye rastlamış. Güzel ve bakımlı meyve ağaçlarının arasında kötü kokulu bir bataklık varmış. Kendi kendine, "Sen güzelliklere bak, onları gör Hakan." demiş. Bataklığa arkasını dönmüş ve meyvelikleri izlemeye başlamış. İyice dinlendikten sonra da yoluna devam etmiş.

Az ileride geniş bir düzlük görmüş. Oraya ulaştığında, bir aslan tarafından izlendiğini fark etmiş. "Bu ormanda garip şeyler oluyor. İlk bakışta kimseler yok gibi görünse de anlaşılan buraların bir sahibi var. Ormana girdiğimden beri beni izlediğine göre, bu aslan da onun

hizmetkârlarından biri olmalı, diye düşünmüş. Ama yine de içinde beliren korkuyu bastıramamış ve aslandan kendisini korumak için oradan kaçmaya başlamış. Kardeşi gibi o da bir kuyuya rastlamış ve kuyunun içine atlamış. Sonra da Gökhan gibi kuyunun ortasındaki ağaca tutunmuş. Kurtulduğuna sevinirken, ağacın kökünü kemiren fareleri görmüş. Yukarıda aslan, aşağıda müthiş bir ejderha öylece bekliyormuş. Kuyunun duvarlarında ise akrepler dolanıyormuş. Ürpermiş Hakan. Ancak, bir yandan da düşünüyormuş: "Acaba bu aslanı, ejderhayı ve fareleri buraya gönderen kim? Onları karşıma çıkardığına göre beni de görüyor olmalı."

O sırada, tutunduğu ağacın, türlü meyveler veren bir incir ağacı olduğunu fark etmiş. Bir tek ağaçta her meyveyi sergileyebilen bu gizli gücü merak etmeye başlamış. Onu tanımak istemiş. Gücü yettiğince bağırmış: "Ey bu esrarlı ülkenin sahibi! Seni tanımak, bilmek istiyorum. Seni arıyorum. Nerdesin?!"

Hakan, bu duayı eder etmez kuyunun duvarları yarılmış. Ejderhanın kocaman ağzı, ardına kadar açık bir kapıya dönüşmüş. Kapının öte yanında, yemyeşil çimenler, rengârenk çiçekler ve kelebeklerle süslü güzel bir bahçe görünmüş. Aslan ise kanatlı, beyaz bir at olup bahçeye doğru süzülmüş. Kuyudan kurtulup kendini bahçede bulan Hakan'ın, sevincine ve şaşkınlığına diyecek yokmuş. Ata binip ailesine ulaşmak istediği sırada karşısında birisi belirmiş. Dikkatle bakınca onun, köyün çıkışındaki yol ayrımında karşılaştığı adam olduğunu fark etmiş.

–Her şeyi en başından beri biliyordun, değil mi, diye sormuş ona.

–Evet, demiş bilge adam gülümseyerek. Artık senin de bunları öğrenme vaktin geldi.

Hakan:

–Lütfen anlatın öyleyse, diye ısrar edince adam anlatmaya başlamış:

–Seçmiş olduğun birinci yol, Kur'ân ve iman yolunu temsil eder. Bu yolda uyulması gereken bazı kurallar olmakla birlikte, burası gerçekte en güvenli yoldur. Kardeşinin seçtiği ikinci yol ise, kanuna uymak istemeyenlerin tercih ettiği isyan yoludur. Bu yolda görünüşte serbestlik olmasına rağmen, gerçekte sıkıntı ve yalnızlık vardır.

–Peki, o ilginç bahçe? Bakımlı, güzel ağaçların ve çiçeklerin arasındaki bataklık ne anlama geliyordu?

–Karşılaştığın bataklık ve bahçe, toplumu temsil eder. Yaşadığımız çevrede, iyilik ve kötülük birlikte bulunur. Senin yaptığın gibi, daima iyi ve güzel olanları seçmek gerekir. Ancak bu sayede mutlu olabiliriz.

–Peki, ya düzlükte beni izleyen aslan ve içine atladığım kuyunun sırrı nedir?

–Ulaştığın düzlük senin dünyan; altmış metrelik kuyu, altmış senelik ömür; peşindeki aslan ölüm; ejderhanın ağzı ise mezardır. İman sayesinde ölüm, inananları sevdiklerine kavuşturan bir araç; mezar ise cennete açılan bir kapı olur.

–Ya, kuyunun duvarlarındaki akrepler?

–Onlar dünyanın sıkıntılarıdır. Dünyaya gerektiğinden fazla bağlanmayı önlemek amacıyla uyarı için yaratılmışlardır.

–Peki, tutunduğum ağacı kemiren siyah ve beyaz fareler nedir?

–Onlar da gece ile gündüzü, yani geçip giden zamanı temsil eder. Zaman ilerledikçe ömrün sonu yaklaşır.

–İncir ağacındaki çeşitli meyveler?

–Ağaçta sergilenen sayısız meyveler, dünya nimetlerine işaret eder. Rabbimiz, cennet nimetlerini tanıtmak amacıyla benzerlerini bu dünyada sergilemiştir. Tatmaya, faydalanmaya izin vardır, ama açgözlülüğe izin yoktur. Çünkü kural ve yasak tanımadan, haram helâl demeden yemeye kalkanlar kendilerine zarar verirler. Kardeşin, bu sebeple şu anda acı çekiyor. Hâlbuki sen, aklını kullanıp doğru kararlar verdin. Böylece hem rahat ettin hem de bu güzel bahçeyi, yani cenneti kazandın. Umarım, kardeşin de gerçeği anlar ve sıkıntıları sevince dönüşür.

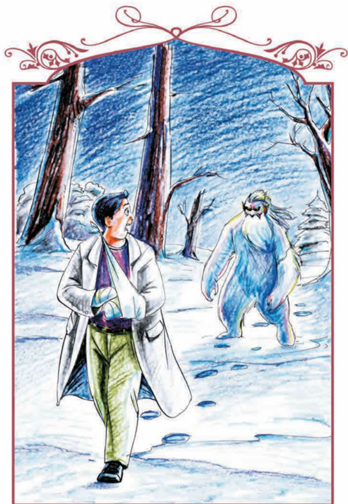
Duyduklarına çok memnun olan Hakan'ın kalbi, sevinçle dolmuş. Dünya hayatının anlamını kavradığı için çok mutluymuş. Bu olaydan sonra en büyük arzusu ise kardeşinin ve diğer insanların da gerçekleri görmesi olmuş.

YARALI ASKER

Hasan, karlar üzerinde güçlükle yürüyerek ilerliyor, zaman zaman esen soğuk rüzgâr iliklerine işliyormuş. Düşmanın elinden kurtulmuş, ama köyüne ulaşması için önündeki tepeyi aşması gerekiyormuş. Hava kararmaya başlayınca içinde bir ürperti hisseden Hasan, adımlarını biraz daha hızlandırmış. Ancak tam bu sırada arkasında bir hırıltı duyuvermiş. Dönüp baktığında iri cüsseli bir yaratığın onu izlediğini görmüş. Yaratığın acımasızca bakan gözleri çok ürkütücüymüş. Ona yakalanmamak için son bir gayretle yoluna devam etmiş. Artık köyün ışıklarını görebiliyormuş. Ancak bu kez de silâh sesleri ve çığlıklarla irkilmiş. Köye doğru dikkatle bakınca, düşman askerlerinin evleri bastığını ve halka kurşun yağdırdığını görmüş. Çaresizlik ve dehşet içinde, kendisini ve ailesini bu katliamdan nasıl kurtarabileceğini düşünmeye başlamış.

O sırada sağ tarafında bir çıtırtı duymuş ve başını hemen o yöne çevirmiş. Meğer sesin sahibi, arkadaşı Cihan imiş. Gülümseyerek ona bakmış ve şöyle demiş:

–Sakın üzülme! Sana iki büyük sır vereceğim.

Önündeki düşman ve peşindeki canavar, senin bu büyük sırrı bildiğini duyunca sana hizmetkâr olacaklar. İki de ilâç vereceğim. Bu ilâçları güzelce kullanırsan, kollarındaki iki derin yara iyileşecek. Sana beş adet de bilet vereceğim. Biletin olduğu sürece, şehir merkezine ulaştığında istediğin araçla dilediğin yere gidebilirsin.

Bu güzel haberlerden sonra Hasan'ın sevincine diyecek yokmuş:

–Hızır gibi yetiştin Cihan, demiş minnet dolu bakışlarla.

Sonra da ondan ilâcı ve bileti almış. Büyük sırrı öğrenmiş ve unutmamak için içinden tekrar etmeye başlamış. Bu sırada sol tarafında tuhaf kahkahalar işitmiş. Dönüp baktığında biraz ileride çılgınca eğlenen bir grup olduğunu görmüş. Adamların ellerinde içki kadehleri ve birtakım uyuşturucular varmış. Hasan, şaşkınlık içinde onları izlerken içlerinden biri ona doğru yönelmiş. Adam iyice yaklaştığında Hasan, onun arkadaşı Sinan olduğunu fark etmiş. Kör kütük sarhoş olan Sinan'ın saçı sakalı karışık, üstü başı darmadağınıkmış. O perişan hâlinde bile, bakışlarından kurnazlık okunuyormuş. Hasan'a sinsice seslenmiş:

–Hey arkadaş! Gel beraber eğlenelim. Yiyip içelim. Şarkılar söyleyip danslar edelim.

Bu sırada Hasan, hâlâ arkadaşı Cihan'ın öğrettiği büyük sırları tekrarlıyormuş. Onun dudaklarının sürekli kıpırdadığını gören Sinan birdenbire ciddileşerek sormuş:

–Nedir o tekrarlayıp durduğun?

–İki büyük sır!

–Bırak şu anlaşılmaz sözleri, keyif eğlence dururken. Peki şu elindeki nedir?

–İki ilâç.

–At şunu! Sağlamsın. İlâcı ne yapacaksın? Ya şu kâğıt parçaları nedir?

–Onlar bilet. Gönderildiğim yere rahatça ulaşabilmem için.

–Yırt şunları! Yolculuk da nereden çıktı? Hem bak, bize katılırsan sıkıntılarını, acılarını unutur, rahatlarsın.

Sinan, bu iyi kalpli arkadaşını etkilemek için bir yandan dil döküyor, diğer yandan nefsin hoşuna gidecek türlü eğlencelerden bahsediyormuş. Bir süre sonra Sinan'ın anlattıkları Hasan'n da hoşuna gitmiş ve ona doğru yönelmiş. O anda evine varmaya çalıştığını bile unutuvermiş. Ancak aradan çok fazla zaman geçmeden sağ taraftan çakan bir şimşekle olduğu yere çakılıp kalmış. Arkadaşı Cihan, işaret parmağını ona doğrultmuş, yeri göğü çınlatan bir sesle haykırıyormuş:

–Kendine gel arkadaş! Sakın aldanma! O sarhoşa de ki "Eğer arkamdaki canavardan kurtaracak, köyümdeki katliamı durduracak, kollarımdaki yaraları iyileştirecek, bu kış yolculuğunu gezintiye çevirecek

bir çaren varsa yap da görelim. Sonra da birlikte eğlenelim. Yoksa sus, hey sersem! Bırak da Hızır gibi yetişip derdime derman olanlar konuşsun.

Ne yapacağını şaşıran Hasan, bu sırada bütün vücudundan soğuk terler boşaldığını hissetmiş. Sıcak bir el yüzünü okşuyor ve bir ses sürekli "Hasan, Hasan! Uyan artık oğlum!" diyormuş. Usulca gözlerini açtığında annesinin ve babasının endişe dolu gözlerle ona baktığını görmüş. Etrafa şöyle bir göz gezdirmiş. Dolabı, kitaplığı, fotoğrafları... Evet, evet odasındaymış Hasan. Sıcak yatağında yatıyormuş.

–Sürekli sayıklıyordun, korkuttun bizi, demiş annesi.

Yavaşça doğrulan Hasan, annesinin getirdiği bir bardak suyu içmiş. Kendine geldikten sonra da gördüklerini, bir bir anlatmış.

–Yaşadıklarımın rüya olduğuna inanamıyorum, sanki hepsi gerçekti, demiş.

–Aslında haklısın oğlum. Bir bakıma gerçeğin ta kendisi bu gördüklerin, demiş babası.

–Gerçek mi? Nasıl yani babacığım, diye sormuş Sinan şaşkınlıkla.

Baba oğul konuşmaya devam etmişler:

–Senin gerçekten Sinan ve Cihan isimli arkadaşların var değil mi?

–Evet, var ama onlarla aramda böyle bir olay geçmedi ki.

–Hatırladığım kadarıyla arkadaşın Sinan, gelecek hafta kulüpte bir parti veriyor, öyle değil mi?

–Evet. Birlikte biraz eğleneceğiz. Ne ilgisi var ki bu rüyayla?

–Arkadaşın Cihan ise oraya gitmemeni tavsiye etmişti değil mi?

–Evet. Cihan, bu tür eğlencelerden pek hoşlanmaz. Öyle eğlenceleri zehirli bala benzetir. Baştan keyifli görünse de sonunun acı bittiğini iddia eder. Sinan'ın yaptıklarını yapmadan da eğlenebileceğimizi söyler.

–Sen de hangisine inanacağına bir türlü karar veremiyorsun, değil mi?

–Evet, baba aynen öyle. Sen, benim, rüyamda da bu çelişkiyi ve kararsızlığı yaşadığımı mı düşünüyorsun?

–Evet. Ama dahası da var.

–Nedir?

–Hepimiz bu dünyada çaresiz birer asker gibiyiz. Peşimizde de sürekli bizi izleyen bir canavar var ki o da ölümdür. Köydeki katliam da sevdiklerimizden çeşitli sebeplerle birer birer ayrılışımızı hatırlatıyor bana.

–Peki, kollarımdaki yaralara ne diyeceksin, baba?

–Biri insanın çaresizliği, diğeri yoksulluğu. Biliyorsun, her şey Allah'a ait. Gerçekte bizim olan hiçbir şey yok. Buna bedenimiz de dâhil. Üstelik gözle

göremediğimiz mikrop ve virüslere dahi yenilecek kadar da güçsüz ve çaresiziz.

–Ya sözü edilen yolculuk?

–Bir düşünsene oğlum aslında bizler anne karnından, dünyadan, kabirden geçip ahirete uzanan bir yolculukta değil miyiz? İşte bu sebeple Peygamberimiz, dünya hayatını, yolcunun konakladığı bir ağaç gölgesine benzetir.

–Ellerindeki uyuşturucular, ahlâksız film ve resimlerle yanıma gelen Sinan ve arkadaşları için ne düşünmek gerek?

–Onlar dünyanın sahte yüzüne aldananlar. Gerçekleri göremedikleri gibi, senin görmene de engel olmaya çalışıyorlar.

–Cihan'ın bana öğrettiği ve beni korktuklarımdan kurtaran iki büyük sır nedir?

–Allah'a ve ahirete imandan başka ne olabilir? Bu iman ile ölüm, seni dünya zindanından kurtarıp cennet bahçelerine ulaştıran bir araç olur. İnanan insan, ölümden ürküp kabirden korkmaz. Ölüm ötesine hazırlık yapar. Ölümün ayırdığı dost ve yakınları varsa, günün birinde onlara kavuşacağını da bilir. Teselli olur.

–Ya o iki ilâç?

–Biri zorluklara karşı sabretmek, diğeri de Allah'a güvenmektir. Çaresizlik yarasının ilâcı budur. O'nun merhametine sığınır, O'ndan aldığımız kuvvetle zorlukları yenmeye çalışırız. Diğeri, şükür ve

dua ile beraber çalışmaktır. Yoksulluk yarasının ilâcı da budur. Çalışır, çabalar ve yeryüzünü bir sofra gibi donatan Allah'tan rızkımızı isteriz. Verenin de alanın da Allah olduğunu biliriz.

–Beş adet biletin de bir anlamı vardır herhâlde?

–Beş adet bilet mi? Ahirete uzanan yolculuğumuzu kolaylaştıracak, yolumuzu aydınlatacak olan beş vakit namazdan başka ne olabilir? Dünya ve ahiret hayatında mutluluk, Allah'ın emir ve yasaklarına uymakla gerçekleşir. Aslında seni yanıltıp bunlardan uzaklaştırmak isteyen kötü niyetli birisine söylenecek söz şu olmalı bence: "Eğer ölümü öldürüp çaresizliği ortadan kaldırabileceksen konuş, dinleyelim. Yoksa sus! Hayatı ve ölümü yaratan Allah'ın kelâmı olan Kur'ân gerçekleri açıklıyor. Bilinmezleri aydınlatıyor. Dertlerimize derman oluyor. Onu dinleyelim.

PAROLA

Yemyeşil çimenlerin, rengârenk çiçeklerin kaynaştığı bir ülke varmış. Her tarafta kuşlar ötüşür, kelebekler uçuşurmuş. Ülkenin evleri köşk, köşkleri saray gibiymiş. Bu ülkede büyük, meyveli ağaçlar mavi gökle buluşur, güneşle kucaklaşırmış. Meyvelerinse tadına doyum olmaz, mis gibi kokuları her yerden duyulurmuş. Her taşın ardında bir güzellik, her güzelliğin ardında bir sır saklıymış. İnsanlarının gençlik ve güzellik iksirini tattığı, ölümsüzlük sırrına ulaştığı bir ülkeymiş burası. Birçok insan, bu ülkede yaşamayı arzu edermiş, ama bu ülkeye varmak pek de kolay değilmiş. Ülkenin etrafı uçsuz bucaksız çöller ve aşılması güç tehlikelerle doluymuş.

Günlerden bir gün Selim ve Kerim adında iki genç arkadaş, sırlarla dolu bu ülkeye gitmeye karar vermişler. Kendilerini bekleyen tehlikelerden habersiz yola koyulmuşlar. Kum tepelerini birer birer aşarlarken karşılarına bir kervan çıkmış. Kervanbaşı ile tanışıp konuşmuşlar ve niyetlerini ona açmışlar. Kervanbaşı onları uyarmış:

–Bakın gençler, sırlar ülkesine gitmek zordur. Yol çok tehlikelidir. Haydut ve eşkıyalar vardır.

–Biz bu işe baş koyduk. Sırlar ülkesine ulaşmalıyız, demiş iki arkadaş.

Kervanbaşı gülümsemiş:

–Demek kararlısınız, demiş. O hâlde size bir sır, bir parola vereceğim. Bu öyle bir sözdür ki bu sözü söylediğiniz her yerde bu âlemin sahibini anmış, O'na bağlılığınızı bildirmiş olursunuz. Böylece bu ülkeyi yöneten hükümdarın koruması altına girersiniz. Ne zaman başınız sıkışırsa o sözü söyleyin. Çölü sağ salim geçmenin ve sırlar ülkesine ulaşmanın tek yolu budur.

Kervanbaşının nasihatlerini gereksiz bulan Kerim:

–Parolaya da himayeye de ihtiyacım yok. Gücüm kuvvetim yerinde. Her zorluğun üstesinden kendi başıma gelebilirim, demiş ve kervanbaşı sözünü bitirmeden yola koyulmuş.

Selim ise kervanbaşına kulak verip parolayı öğrenmiş ve yola öyle çıkmış.

Selim ile Kerim, birbirinden habersiz aynı yolda ilerliyormuş. Bir süre sonra yol üzerindeki tepeler arasında pusu kurmuş olan eşkıya, Selim'i kıskıvrak yakalamış. Selim, hemen kervanbaşının sözlerini hatırlayıp onlara parolayı söylemiş. Parolayı duyan eşkıya reisi, hükümdardan çekindiği için Selim'in önünden çekilmiş ve ona hemen yola devam edebileceğini söylemiş.

Selim, yoluna devam etmiş etmesine ama işler, Kerim için hiç de yolunda gitmemiş. Kerim'in yolunu kesen eşkıya, onu apar topar reislerinin önüne getirmiş.

Eşkıya reisi, Kerim'in üzerinde para edecek neyi var, neyi yoksa almış. Ardından Kerim'e, önünde diz çöküp yalvarırsa onun canını bağışlayabileceğini söylemiş. Kerim'in kervanbaşından parolayı almasına engel olan gururu, şimdi ayaklar altındaymış. Perişan bir hâlde, hiç olmazsa canını kurtardığına sevinerek eşkıya reisinin istediği her şeyi yapmış.

Eşkıyanın elinden güç bela kurtulan Kerim, düşe kalka yol alırken ileride bir su birikintisi görmüş. O yöne doğru koşmuş. Ancak Kerim koştukça, su birikintisi uzaklaşıyormuş. Âdeta su kaçıyor, Kerim kovalıyormuş. Sonunda Kerim, bunun bir serap olduğunu anlamış. Çaresizlik içinde olduğu yere yığılmış ve bir süre öylece kalmış. Neden sonra bir uğultu ile uyanmış. Her yer, zifirî karanlıkmış ve soğuk bir rüzgâr, kumları oradan oraya savuruyormuş. Kerim, nereye gittiğini bilmeden karanlıkta korku içinde saatlerce yürümüş.

Kervanbaşından öğrendiği parola sayesinde her tehlikeyi kolaylıkla atlatan ve rastladığı çadırlarda büyük ilgi gören Selim ise, güzel bir vahada merakla arkadaşını beklemeye başlamış. Gözleriyle ufku tararken Kerim için çok endişe duyuyormuş. Nihayet birkaç gün sonra arkadaşı Kerim, uzaklarda görünmüş. Perişan bir hâlde olan Kerim, vahaya yaklaşmaya gayret ediyormuş. Selim heyecanla ona doğru koşmuş. Vücudu yara bere içinde olan arkadaşını, bir ağaç gölgesine yatırmış. Sonra da biraz su getirmek üzere onun yanından ayrılmış. Selim, geri döndüğünde ona parolayı öğreten kervanbaşının da konaklamak üzere kervanıyla

birlikte oraya geldiğini görmüş. Hemen kervanbaşının yanına gidip selâm vermiş, yolculuğundan bahsetmiş. Bu arada Kerim de yavaş yavaş kendine geliyormuş. Gözlerini açtığında minnetle onlara bakıp, pişmanlık ve merak içinde:

–Parola nedir, diye sormuş. Beni himayesi altına alacak olan hükümdar kimdir? O'nu tanımak, başıma gelenlerin iç yüzünü bilmek istiyorum.

Kervanbaşı gülümsemiş.

–Bak evlâdım, demiş. Hayallerini süsleyip seni yollara düşüren sırlar ülkesinin adı, cennettir. Bu çetin yolculuk, senin hayatındır. Çöl ise senin dünyandır. Görüyorsun ki gücün az, fakat düşmanların ve ihtiyaçların sınırsızdır.

Kerim merakla:

–Peki, parola nedir, diye sormuş.

Kervanbaşı cevaplamış:

–Çölü kolayca geçmek için gereken parola besmeledir. Bununla hükümdarın, yani Allah'ın himayesi altına girerek her şeyden korkup titremekten ve herkese dilencilik etmekten kurtulursun.

Bu sefer Selim girmiş araya:

–Peki, besmele sadece insanlar için midir?

Kervanbaşı devam etmiş:

–Aslında her varlık hâl diliyle "Bismillah." der. Allah adına, Allah'ın nimetlerini bizlere sunar. Küçücük

tohumlar ve çekirdekler, içlerinde koca ağaçları taşır. Her bitki, "Bismillah." der. İpek gibi yumuşak kökleri, sert olan taş ve toprağı deler geçer. Nazik yaprakları sıcağa karşı aylarca dayanır. Rahmet hazinelerinden aldığı meyveleri, sebzeleri bize ikram eder. Koyun, keçi, inek gibi hayvanlar "Bismillah." der, bir süt çeşmesi olur. Hayat veren bir gıda sunar. Arı bal yedirir, minik kurtçuklar ipeği giydirir.

Kerim merakla sormuş:

–Bizler bu nimetleri tüccardan alırken bir ücret ödüyoruz. Peki, gerçek mal sahibi olan Allah, bu nimetlere karşılık bizden ne istiyor?

Kervanbaşı cevap vermiş:

–Nimetlere karşı bizden üç şey istiyor: O'nu düşünmemizi, tanımamızı ve O'na teşekkür etmemizi.

–Anladım, demiş Kerim. Nimetleri bize ulaştıran aracıları sevip, bu nimetlerin gerçek sahibini unutmak çok büyük haksızlık olur.

Kervanbaşı:

–O hâlde bu nimetlerin gerçek sahibinin Allah olduğunu biliniz. Her işinize Allah'ın adını anarak başlayınız, demiş ve usulca kalkarak kervanını hazırlamış. Gençlerle vedalaşıp tekrar yola koyulmuş.

Kerim, ufukta kaybolan kervanın arkasından bakarken, gururu yüzünden çektiği sıkıntıları düşünüyor ve artık ne yapması gerektiğini çok iyi biliyormuş.

YOL AYRIMI

Bir zamanlar, uzak mı uzak diyarların birinde Sencer ve Kaya adında iki genç yaşarmış. Yüksek ve karlı dağların gölgelediği küçük köylerine sığamayan bu delikanlılar, bir gün köylerinden çıkmış ve gidip orduya katılmışlar. Bir süre sonra da orduya komutanlık yapan hükümdarın emriyle, uzak bir şehre görevli olarak gönderilmişler. Hazırlanıp yola koyulduktan kısa bir süre sonra önlerindeki yolun ikiye ayrıldığını görmüşler. Fakat hangi yoldan gideceklerine bir türlü karar verememişler. Bir yandan aralarında konuşuyor bir yandan da sağa sola bakınıyorlarmış. Bu sırada oradan geçen bir adam, onların tedirgin hâllerinden bir dertleri olduğunu anlayıp yanlarına yaklaşmış. Yaşlı adam:

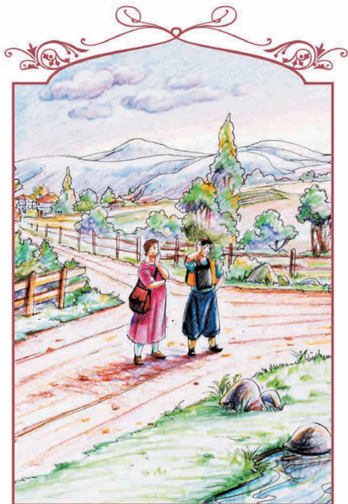
–Hayırdır gençler, nedir bu hâliniz, deyince Sencer ve Kaya aynı anda sormuş:

–Bu yollar nereye çıkar?

–İkisi de aynı şehre çıkar, diye cevap vermiş adam.

–Hangi yol kısadır, diye sormuşlar tekrar.

–İkisi de eşit mesafededir, demiş yaşlı adam.

Gençler, şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlar. Çevreyi iyi bildiği, her hâlinden belli olan bu garip adama bir kez daha sormuşlar:

–Peki, hangi yol daha iyidir amca?

Adam, onları şöyle bir süzdükten sonra ağır ağır açıklamış durumu:

–Şu, birinci yol oldukça güvenlidir. Bu yolda gidenlerin, onda dokuzu rahat yolculuk eder ve kârlı çıkar. İkinci yolun bir ayrıcalığı yoktur. Üstelik o yolda giden on yolcudan dokuzu, tehlikelerle karşılaşır ve zarar görür!

Bu açıklamalardan sonra gençlerin şaşkınlığı bir kat daha artmış. "Bu durumda ikinci yolu kim, niye tercih etsin ki?" diye düşünmüşler. Yaşlı adam, onların düşüncelerini okumuşçasına sözlerine devam etmiş.

–Hepsi bu kadar değil. Birinci yol, hükümdarın askerlerinin kullandığı yoldur. Bu yolu tercih edenler, yanlarında silâh ve askerlik için gerekli malzemeyi taşımak zorundadırlar. İkinci yol ise, hükümdara tâbi olmayanların kullandığı yoldur. Yolcuların çanta ve silâh taşıma zorunluluğu yoktur. Bu sepeble rahat yolculuk eder gibi görünürler.

Sencer, adama teşekkür ederek, çantasını sırtına yükleyip, silâhını da beline takıp birinci yola yönelmiş. Âdeta vücudunun bir parçası gibi benimsediği bu mühimmatı ne olursa olsun bırakmaya niyetli değilmiş. Bir asker olarak ihtiyaç duyabileceği her şeyin yanında

olduğunu bildiği için, kalbinde ve ruhunda zerre kadar endişe yokmuş.

Ancak, emir altında yaşamaktan sıkılacağını ve sırt çantasının ağırlığından yorulacağını zanneden Kaya, diğer yolun kendisi için daha uygun olduğunu düşünmüş. Sencer ile vedalaşmış, çanta ve silâhını bir kenara fırlatıp hürriyetin tadını çıkarmak hayaliyle yola koyulmuş.

Uzun bir yolculuktan sonra şehre ulaşan Sencer, kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirdikten sonra hemen komutanı bulmuş. Durumdan memnun olan komutan, çeşitli hediyelerle Sencer'i ödüllendirmiş.

Öte yanda Kaya, kırda gezinircesine şarkılar söyleyerek keyifle ilerliyormuş. Bir süre sonra acıktığını hissetmiş ve bir ağaç gölgesinde mola vermek istemiş. Oysa etrafta ne yiyecek bir şey, ne de içecek su varmış. "Çantamda bir şeyler olacaktı." diye düşünmüş, ama sonra çantasını yol ayrımında bıraktığını hatırlamış. Çaresiz, etrafındaki ince ağaç dallarını koparıp yemeye çalışmış. İşte ne olduysa o sırada olmuş. Nereden çıktığı belli olmayan keskin bakışlı siyah bir panter hızla ona doğru atılmış. Yanında silâhı olmadığını hatırlayan Kaya, ne yapacağını bilemeden ağaçlar arasında şuursuzca koşmaya başlamış. Nefesi tükenip dizlerinin bağı çözüldüğünde etrafa şöyle bir göz atmış. Hiçbir şey göremeyince panterden kurtulduğunu düşünerek derin bir soluk almış. Ama sevinci pek de uzun sürmemiş. Biraz daha koştuktan sonra gür ağaçların gölgelediği

ormanda kaybolduğunu fark etmiş. Umutsuz bir hâlde saatlerce, ne tarafa gittiğini bilmeden yürümüş. Sonra da bir ağaca yaslanarak uykuya dalmış. Soğuk bir gecenin ardından güneşin ilk ışıkları yüzüne vurduğunda kamaşan gözlerini açmış. Etrafta kim oldukları tam seçilemeyen insanlar varmış. Kurtulduğunu düşünüp ayağa kalkmış, ama ellerindeki kılıçları görünce yanındakilerin sınırdan geçen düşman askerleri olduğunu anlamış.

Düşmana esir düşen Kaya, sarp dağlarda aylar süren zorlu bir dönemden sonra nihayet bir fırsatını bulup kaçmış ve perişan bir durumda şehre ulaşmış. Komutanın huzuruna çıkacak cesareti kendinde bulamadığından, korku ve açlıktan titreyerek bir köşede dilenmeye başlamış. Şehirde devriye gezen askerler, onun durumundan şüphelenip onu sorgulamaya başlamışlar. Sonra da onu, görevini ihmal etmekle suçlayıp zindana atmışlar.

Kaya, gardiyan tarafından kendisine uzatılan bir tas çorbaya uzanırken, bir yandan da zindana atılmayı hak ettiğini düşünüyormuş. Seçtiği yoldan çok pişmanmış. Bir süre sonra zindanın kapısı açılmış. Kaya, kapıda beliren askeri hemen tanımış. Bu, arkadaşı Sencer'miş. İki arkadaş hasretle kucaklaşmışlar. Sonra Sencer, Kaya'ya:

–Başına gelenleri öğrendim ve senin için komutanla görüştüm. Mahkemede pişmanlığını dile getirip, af dilersen serbest kalacaksın, demiş.

Arkadaşının sözünü dinleyen ve dediklerini yapan Kaya, birkaç gün sonra gerçekten de serbest kalmış. Kaya'nın sevincine diyecek yokmuş. Hemen Sencer'i aramaya koyulmuş. Nihayet onu bir köşede ibadet ederken bulmuş.

–Her zaman olduğu gibi görevlerini de ibadetlerini de aksatmıyorsun, demiş ona.

–İbadetler de Allah'a karşı görevimiz, diye karşılık vermiş Sencer. Yolculuk boyunca başımıza gelen olaylarla şu yaşadığımız hayat birbirine benzemiyor mu, diye sormuş Kaya'ya.

–Ne demek istediğini anlayamadım, demiş Kaya şaşkınlıkla.

Sencer, arkadaşının gözlerine bakarak devam etmiş:

–Düşün ki yaptığımız yolculuk hayat yolculuğudur. Ruhlar âleminden gelip kabirden geçer ve ahirete gider. İbadet, bu yolculuk sırasında taşıdığımız çanta ve silâhtır. İbadet zor ve ağır gibi görünür, ama gerçekte öyle bir rahatlık verir ki tarif edilemez.

–Nasıl bir rahatlık bu, diye sormuş Kaya.

Sencer şöyle cevap vermiş:

–İbadet eden insan bilir ki Allah'tan başka ilâh yoktur. Her şey, O'nun elindedir ve O hikmetsiz iş yapmaz. Üstelik lütfu ve merhameti de çoktur. Bu sebeple ibadet eden insan darda kalınca Allah'a sığınır, imanı ve ibadeti ona güven verir. Dünyadan göçüp

ahirete ulaştığında da, görevini tam yapan bir asker gibi ödüllendirilir.

–Şimdi anlıyorum, demiş Kaya. Benim gibi gafillerse hayatını endişelerle yaşar. Ama yine de arzu ve emellerinin sınırsız, gücünün sınırlı olduğunu unutur ve Allah'a ibadeti terk eder. Buna karşılık kimi zaman kullara kul olur, kimi zaman da ihtiyaçlarını onlardan isteyerek dilencilik eder. Ahirete ulaştığında ise görevini ihmal eden asker gibi ceza görür! Değil mi?